

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poliográf

XIV. évfolyam 3. szám 2004. november 17.

Kedves Család!

Fontos, a Politechnikum egész működését meghatározó témával kapcsolatban fordulunk Önökhöz. Szeretnénk tájékoztatást adni arról, hogy az iskola alapításakor megfogalmazott értékeket kiindulópontként véve milyen megerősítéseket, változtatásokat jelentettünk be ma, a második negyed első tanítási napján a diákok és a tanárok részvételével tartott iskolagyűlésen.

Egy magára valamit adó iskola állandóan vizsgálja, hogy miként lehetne jobban, eredményesebben támogatni a diákokat a tanulás-tanítás érzékeny folyamatában. Mi is a Politechnikum létrejötte óta foglalkozunk az alapkérdéssel: az egyéniség sajátosságainak tiszteletben tartása; a sokféleség támogatása, elfogadása; a képességekhez, irányultságokhoz igazodó fejlődési terek széleskörű biztosítása miként egyeztethető össze a külső feltételekhez (érettségi, továbbtanulás) is igazodó tantárgyi követelmények minél biztosabb, minél magasabb színvonalú teljesítésével. Milyen körülmények között biztosítható a legmagasabb színvonalú munka a tanórán, a tanórán kívüli tevékenységek folyamán, illetve otthon. Pedagógusközösségünk műhelymunkája során számos alkalommal hoztunk döntéseket, alkotunk szabályokat, folytattunk párbeszédet az érintettekkel, diákokkal és szülőkkel: mikor több, mikor kevesebb eredménnyel.

Az idei tanév eleje arról győzött meg minket, hogy újból kiemelten, talán az eddigiekhöz képest kissé más módon kell foglalkoznunk ezzel a kérdéssel. Sok visszajelzést kaptunk: diákoktól, szülőktől, és természetesen a pedagógusok egymástól is. Egyértelmű az igény az iskolánk világában érintett valamennyi csoport részéről: meg kell erősítenünk a tanulási-tanítási folyamatot, ki kell mondanunk fontos alapértékeket, világosan meg kell fogalmaznunk a diákok és tanárok számára egyaránt fogható és követendő szabályokat.

Komoly gondolkodás, megfontolás, sok megbeszélés, vita eredményeképpen összegeztük azokat a feltételeket, amelyek iskolai közös munkánk, létünk minőségét befolyásolják, azok alapjait megteremtik. Ezeket az elvárásokat mondtuk ki és értelmeztük az előzőekben már említett iskolafórumon, illetve az azt követő osztályidőn. (A Mellékletben olvashatják a pedagógusközösség által megfogalmazottakat.)

Fontos még egyszer aláhúzni, hogy hitünk szerint a pedagógiai munka, a fejlesztés soha nem zárható le, állandó figyelmet kíván, törődést érdemel. Az együttgondolkodás viszi előre az iskola sajátos világát. A jelenlegi folyamat kezdetén vagyunk, tettünk egy nagy lépést, de számos feladatunk, lehetőségünk van még a témával kapcsolatban. Ebben – erejükhöz, idejükhöz mérten – feltétlenül számítunk az Önök véleményére, javaslataikra, részvételükre. Ehhez egyrészt módjuk van használni az iskola megfelelő fórumait (Iskolatanács, szülői tanácskozások, egyeztetési lehetőség az osztályfőnökökkel, szaktanárokkal, iskolavezetéssel telefonon, írásban vagy személyesen). Másrészt lesznek általunk szervezett olyan alkalmak is, amikor érdemi lehetőségünk nyílik a témával kapcsolatos megbeszélésre, vitára. Most azonnal egy ilyen szülői fórumra invitáljuk Önöket. A Poli-kalendáriumban szereplő első félévi fogadóórát (2004. november 15., hétfő) bővítjük ki ezzel a lehetőséggel.

Nagyon bízunk abban, hogy a leírtakat, szándékainkat, elképzeléseinket Önök is a Politechnikum alapértékeivel szoros összefüggésben, békés harmóniában állónak látják. A közös munka, az együttgondolkodás sikerében biztosak vagyunk, várjuk a személyes találkozásokat, az eszmecserék lehetőségeit!

Üdvözlettel, a pedagógusközösség nevében:

Politechnikum, 2004. november 10.

Molnár Lajos, pedagógiai vezető

Melléklet

A Huhogáson elfogadott értékek, szabályok

- Minden iskolapolgárnak kulturáltan, egymás iránti tisztelettel kell kommunikálni.
- Minden iskolapolgár kötelessége környezetünk megóvása.
- A tanóra a munka terepe, ami a résztvevők együttműködésére épül.
- A tanórán folyó munka formáját, módszereit (egyéni, csoportos, kooperatív, ülésrend...) a tanár határozza meg.
- A tanórára munkaképes állapotban kell érkezni, ami azt jelenti, hogy mindenkinek van felszerelése, házi feladata. Ezek megléte és az órai munka értékelése részét képezi a tantárgyi értékelésnek. A tantárgyi értékelések módosítását a munkacsoportok javaslata alapján a Szakmai Bizottság fogadja el.
- A tanórára pontosan kell érkezni mindenkinek (tanárnak, diáknak egyaránt). Az órai késések (az elsőtől az utolsóig) regisztrálásra kerülnek a naplóba betűzött lapon. A késések követése és a probléma kezelése az osztályfőnökök feladata.
- A tanórán nem lehet táplálkozni.
- A tanóraszerű foglalkozásokra (pl. témahét) is vonatkoznak a tanórai szabályok.
- Lyukas órában a könyvtárban és a napköziben lehet tartózkodni, illetve az ügyeletes koordinátor engedélyével máshol is.

Kedves Polis Iskolapolgárok!

Tudjátok mennyi az a 10 tonna? Aki nehezen képzei el ezt a tömeget, az remélem látta október 28-án, késő délután a Poliban először elhelyezett papírgyűjtő konténert.

A POLIS ISKOLAPOLGÁROK EGYÜTT 10450 kg PAPÍRT GYŰJTÖTTEK NEM EGÉSZEN 10 NAP ALATT.

A papírgyűjtésben a két legeredményesebb osztály a KARMA 2638 kg-mal és a (P)Olympos 2624 kg-mal. A két osztály együtt több mint a felét töltötte meg a konténernek. Az AFro(Poli)s 1315 kg-mal a harmadik, a Poli dolgozói – kivéve osztályfőnökök – 1200 kg-mal a negyedik, a GamMa 954 kg-mal az ötödik helyre került.

A futottak még kategóriába sorolható az összes többi osztály:

Non-stop 289 kg, Poly-P 244 kg, Kabaré 233 kg, Nevenincs 201 kg, AlfonZOO 187 kg, AzBest 145 kg, JAM 126 kg, Monopoli 72 kg, (m)Aster-X 65 kg, M&Ms 63 kg, AttiTüd 52 kg.

A GézAndgúz, az AnZsu és az ötöd-, hatodévesek nem vettek részt a papírgyűjtésben.

**A papírgyűjtő verseny nyertese(i) egy szabadnapot kap(nak),
melyen az osztály(ok) közös programot szervezhet(nek).
A programhoz egy kis zsebpénz is jár a győztes(ek)nek.**

A Zöld kuka© tagjai nevében szeretném megköszönni az együttműködést a diákoknak, a szülőknek és mindenkinek, aki fontosnak tartotta, hogy néhány kg papír összegyűjtésével tegyen valamit a környezete védelméért. A szülők komoly szerepet vállaltak a szállításban. Köszönöm a főszervező, Farkas Dóri (Bree) munkáját. Köszönöm azoknak a diákoknak és kollégáknak a segítségét, akik első kérésre jöttek és tették a dolgukat.

A papírért kb. 110 000 Ft-ot fogunk kapni. Ebből a pénzből szeretnénk megkezdeni a szelektív hulladékgyűjtés komolyabb megvalósítását. Vásárolnánk egy kisebb konténert a papírhulladéknak, ezáltal felszabadulhatna egy másik konténer a műanyag palackoknak. Kerestünk olyan céget, amelyik elszállítaná a papírt is és a műanyagot is.

Más anyagi forrásból vásárolnánk a termékebe mutatósabb szelektív szemeteseket.

Zárszó:

Amikor október 23-án megláttam az üres konténert, kissé kétségbeestem. Képesek-e a polisok itt, a Vendel utcában megtölteni ezt a hodályt papírral? Mi lesz, ha nem sikerül összegyűjteni három tonna papírt, ki fizeti ki a konténer szállítási költségeit? Sikerült-e valamit a környezet védelméről, az újrahasznosítás fontosságáról tanultakból beemelniük? A hétvégén azon töprengtem, hogy ha nem tudunk összegyűjteni legalább négy tonna papírt, akkor nincs értelme a további munkámnak itt a Poliban.

Szerencsére a diákok jelentős számú részvétele meggyőzött arról, hogy lehet „zöld gondolatot” terjeszteni ebben az iskolában is. Nem az összegyűjtött papír mennyiségének örülök a legjobban, hanem annak, hogy a Poli tizenhét alapképzésű osztályából tizenhárom osztályban vannak olyan diákok, akik fontosnak tartották, hogy hozzanak papírt, még akkor is, ha esetleg ezért utazniuk és fáradozniuk kellett.

Természetesen nagyon értékelem a két nyolcadikos osztály teljesítményét. Mindkét osztály megmutatta kiváló szervezőkészségét és együttműködési képességét.

A 12. évfolyamos AFro(Poli)sz néhány tagja a tetteikészségével és gondolkodásmódjával kivívta elismerésemet.

Ez a tíz nap meggyőzött arról, hogy ide, a Poliba többségében olyan diákok járnak, akik teszik a dolgukat, s nem keresnek kifogásokat a tehetetlenségük leplezésére, vagy lustaságukat és butaságukat elrejtendő nem „fikáznak” mindent és mindenkit, aki tesz valamit a közösségért.

Budapest, 2004. november 12.

Ágota

Az osztályügyelekek értékelése 2004. november 11-ig

Osztály	kötelező feladatok (max. 15 pont)	szabad szolgáltatások (max. 30 pont)	Összesen (max. 45 pont)
AFro(Poli)sz	10	6	16
GézAndgúz	10	12	22
(m)Aster-X	13	23	36
Monopoli	6	17	23

Házibuli a kórteremben

- Kérhetek papírt, tollat? - kérdezem a nővért.

- ... hááát, ilyet itt még nem kértek.

Minek az magának?

- Írni szeretnék.

- Megnézem, de ez itt nem szokás. Mit akar írni?

Hogy mondjam el neki, hogy nekem az írás a túléléshez kell? Hogy nyugtalan vagyok, nem tudok aludni. Csak írva tudnék fölszabadulni, megválni az élménytől. Azonnal írnom kell. Erőtlenül csak annyit kérdezek:

- Hol vagyok egyáltalán?

- Újpesten, az Árpád Kórházban.

Ja, igen, most már rémlik, hogy amikor behoznak szédelő fejjel, sokkos állapotban, alig várom, hogy a rendőrök többórás kínzó kihallgatása után végre lefekhessek.

- Agyrázkódás, eszméletvesztés, pár napig megfigyelés alatt tartjuk - hangzik az ítélet.

Hát, mit csináljak én itt pár napig?! Körülöttem csupa idegen test, ágytálak. Még egy szerencsétlen fogkefém sincs! Megőrülök a csend nyomasztó hangjától! Attól, hogy leállt körülöttem az élet. Hogy erőszakosan beavatkoztak a sorsomba, és megváltoztatták! Hogy még a telefonomat is elvették. Kiestem a világból, amelynek fogalma sincs, hogy velem mi történt.

Hirtelen hangzavar. Orvostömegek vonulnak be. Akik hátul vannak, nevetgélnek, cseverésznek. Akik elől, kérdeznek:

- Feje fáj?

- Igen - mondom.

-- Szédül?

- Igen.

- Lát rendesen?

- Nem.

- Megnyugodott?

- Nem.

- Jól van, akkor pihenjen tovább.

Majd el. Nagyvizit. Kérdezem a mellettem fekvő nőt, mert nem bírom magamban tartani:

- Mondja, hogy szórakoznak itt a betegek? Mit lehet itt csinálni egész nap? - Mert hát sosem voltam még kórházban, ugyebár.

- A betegek nem szórakoznak. Gyógyulni jönnek ide - és néz rám furcsán, mintha valóban valami égbekiáltóan szokatlant kérdeztem volna.

Folytatom a beszélgetést, hátha akkor jobban megy az idő:

- Engem megtámadtak, kiraboltak és szétverték a fejem, tudja?

- A maga előtti nőnek is ugyanez volt a panasza...

- Tényleg? Én ezért eldöntöttem, hogy férjhez megyek. Hogy biztonságban legyek.

- Hát maga azt gondolja, hogy attól jobb lesz? Csak egy púpot vesz a hátára. Mondja, maga mér' ír állandóan?

Most erre mit feleljek neki? Mondom:

- Mert újságírónak tanulok.

- Aha, szóval gyakorol. Na, és kitől tanul? A Havastól?

- Nem. A Komlósitól meg a Vitraytól meg...

- Ó, a Vitray oda jár ki hozzánk Dunakeszire sétáltatni a nagy kutyáját. Elég jó fej, de én nem annyira bírom. És maga? Maga bírja?

Az én gondolataim sajnos már máshol járnak. A hihetlenségre gondolok. Mert én tényleg nem tudom elhinni, ami történt. Folyton azt várom, hogy fölébredjek. Az egy klisé, hogy emberségbe vetett bizalom és hit és bizalom. Most azonban kézzelfoghatóan ez hal ki belőlem. Amikor a két férfi a metróról elélem ugrik, én csak állok, hogy az nem lehet, hogy ezek pillanatokon belül eszméletlenülre fognak rugdosni és kifosztanak. Csak amikor már a földön fekszem,

tudatosul, hogy nincs esélyem, behunyom a szemem, és megadom magam.

- Ó, ne fássza magát - szólal meg jóindulatúan a mellettem fekvő nő. Megírják ezt mások.

Az én agyamban azonban még mindig az az éjszaka van, és a rendőrök már tizedszer kérdezik, hogy hány centis volt a táskám, amit kitéptek a kezemből, és volt-e fülbevalója a férfinak. Mondom, egy pillanat műve volt, sötét volt, nem tudom, nem figyeltem, nem emlékszem, fáj a fejem... De mondja meg, mondja meg, mondja meg. A mentős lány kiborul:

- Én ezt nem bírom. Ez az első napom. Többet nem jövök. Hihetetlen, hogy mik vannak!

És akkor ez a szó, hogy hihetetlen, leszáll hozzám emberalakban, és megráz, hogy de igen, de igen, van ilyen, és hidd el! Vedd észre, hogy mi van körülötted! De én csak állok ott kővé dermedten, és nézem, ahogy rohannak felém, majd a földre tipornak. Ez a kép kísérti agyamat állandóan. Elveszítem a harmóniát, a belsőt és a külsőt, a tükörbe nézés örömét is. A szemem vörös, lila, zöld, sárga. És elveszítem az ártatlanság kiváltságát, az érintetlenség védőburkát. A támadók kitépik Kundera Halhatatlanság című könyvét a kezemből. Pedig de elkelve most egy kis halhatatlanság, ahogy körülnézek itt a kórházban, ahol még szappan sincs, és kanál sem, hogy az agyrázkódás elleni lötytyőmet a félliteres üvegből bevegylem.

- Nahát, most olvasom a sztoriban, hogy ez a Kiskabos zsidó volt, hallja? - szól újra a mellettem fekvő nő. Szegény, hát én meg azt hittem, hogy csak annak csúfolják.

- Maga valóban angoltanár? - érint meg az egyik nővér.

Én meg csak nézek nagyot, nem értem a kérdést, amire felelnem kellene, még mindig a zsidónál tartok, csak annyit mondok:

- Még egy kis papírt, legyen szíves.

Néznak, mintha agyamra ment volna az agyrázkódás, majd hallom:

- Az angoltanárnak a 112-esbe még kéne papír.

Az angoltanár meg csak ül a 112-esben, és arra gondol, hogy miért nem jön az álom? Végtelen, semmibe merülő álmat szeretnék, repülőset, lebegőset! De ahhoz, hogy ilyesmit kiérdemelj, pár éjszakányi virrasztással kell fizetned, és amikor végre elér, reggel 6-kor már mossák a padlókat nagy robajjal, csapkodják az ajtókat, mossák az ágytálasokat, hozzák a reggelit. A bögréből már eleve kiharaptak egy darabot. Kíméletlenül beindul a már nemtudomhányadik kórtermi nap. Arra ébredek, hogy a takarítónő rákiált a mellettem fekvő betegre:

- Milyen könyv az ott az ágy alatt?

- Nyugodjon meg, nem kell az magának. Imakönyv.

- Há' má' mé' ne kéne? Há' úgy nézek én ki? Hittetlennek?!

Jó reggelt, mondom, és már nem gond az, ami az elején gond volt. Például, hogy nincs kirúszozva a szám. Kórházban nincs nőiesség, itt csak emberség van.

- Kaki, pisi volt? - hangzik a reggeli vizitnél.

Én vagyok az, aki erre még a hatodik napon sem hajlandó válaszolni, inkább a halál, de ez már rólam köztudott. Egyszer bent felejtik a lázlapot, rávetem magam, belelesek, és felháborodom, amikor látom, hogy beikszelték nekem az összes napot ilyen szempontból, kivéve a vasárnapot. Én ilyet nem állítottam, kikérem magamnak ezt a hamisítást! De akkor már gyorsan a többiek is kérik az ágyból, hogy lessem meg nekik is.

- Mindenkinek minden nap egy nagy X ebben a bizonyos rubrikában, kivéve vasárnap...

Ekkor már angolórát is tartunk a kórteremben, senki nem akar hazamenni, mondom, gyerekek, én itt megőrülök, és bizony beindulnak a betegek szórakozásai is. Aktuális pikantériákról számolnak be a fiatalabb, régi idők huncutságairól az idősebb betegek.

Én vagyok az egyetlen, akinek nem a lába törött, így már az ágytálak hordozásával is megbarátkozom. Sőt megszervezem másoknak, mert átérzem, hogy milyen szörnyű lehet annak a fiatal lánynak, aki négy napja megcsúszott a munkahelyén, és azóta mozdulatlanul fekszik a kórteremben. Egyből felmérem a helyzet pedagógiai jelentőségét. Mondom, ez így nem mehet tovább, bélcsavarodást kapsz, ez egy kínos helyzet, de meg kell oldani. Leoltjuk a villanyt, kinyitjuk az ablakot, bekapcsoljuk a rádiót, választhatsz, hogy zenét vagy szöveget szeretnél inkább. Látod, érted szurkolunk mind, ne izgasd magad.

És észrevétlenül élettérre változik a kórtermünk. Emberivé válik a kórház. Volt az életben egy filozófiám, ami nem kevés nehézségen átsegített, hogy mindig minden azért történik, mert úgy kell annak történni, mert úgy lesz jól. Napokig romokban hever ez az elméletem, mert egyszerűen nem találom meg a jót abban, hogy leütnek, minde-

nemet elveszik, még a cikkemet is, amin dolgoztam, még a hitemet is, amiből éltem. Aztán pont egy ilyen ágytálazásnál esik le, hogy ez is az értelme. Tudniillik, én eddig idegenkedtem és viszolyogtam az ilyesmitől. Aztán meg hat idegen ember összeszokik egy kórteremben, és féltik egymást.

- Kata, neked beverjük a másik szemedet is, nehogy hazaengedjenek.

Aztán mégiscsak hazaengednek, mert már nem fér el tőlem a kórház, amikor húszasával látogatnak a tanítványaim. Bár szerintem ettől gyógyulok meg. Meg attól, hogy:

- Anyukám, de jól nézel ki! Miért nem sminkelted ki a másik szemedet is?

Azonban a legnagyobb merényletet mégis a földrajztanár kollégám látogatása jelenti. Ő ugyanis cserepes virágot merészel hozni ajándékba. Hát majdnem utána is hajítja a felbőszült ápolónő:

- Földes virág nem tartózkodhat a traumatológián! Hát maga nem tudja, hogy a föld mérgező és gázödémát okoz?

Földrajz- és természetismeretet több mint egy évtizede tanító kollégám csak áll:

- Nem. Nem tudom.

- Hogy bassza meg és bassza meg, hogy nem tudok lábra állni! - kiáltja a frissen lábműtött szobatársam.

- Úristen, ne káromkodjon, nem szabad - szól rá a hetven körüli combnyaktöréses néni a szomszéd ágyból.

- Már elnézést, de szerintem sokkal jobb, ha az ember levezeti a feszültséget - fakadok ki én is, bár rendszerint nem élek a káromkodással.

Estére már mindnyájan szitkozódunk. És beszél a nővér az ajtón:

- Már megint itt lesz a házibuli? Várjanak, rögtön végzek, és beülök én is egy kicsit magukhoz!

Tisza Kata

Sej-haj a Poliban szép az élet???!!!

Mottó: Sok kis ember jó dolgában nem tudja, hogy mit is csináljon!

Jó párszor áttekintettem két cikket az októberben megjelent ban, amelyek hatására megfogalmazódott bennem néhány gondolat. Előtte is érlelődött már bennem, hogy le kellene írnom egy-két polis dologgal kapcsolatban a véleményem, de ez volt az „utolsó csepp a pohárban”, s ezért most papírra vetem meglátásaimat.

Hangsúlyozni szeretném, hogy ez csak egy vélemény, nem valaki vagy valami ellen irányuló támadás. (Pont egy olyan embernek a cikkére szeretnék reagálni, akire nem vonatkozik, hogy nem használja ki a Poli adta lehetőségeket.)

Volt egyszer egy fiú. Tizennégy évesen nem tudta, hogyan folytassa tanulmányait, milyen iskolát is válasszon. Sokat töprengett, míg végül kikötött a Poliban. Sokat hallott már róla, úgy gondolta, ki tudja használni az iskola adta lehetőségeket.

A Poli légköre, hangulata egyre jobb és jobb teljesítményre sarkallta őt, és részt vett különféle tanórán kívüli programban is: színt játszott, verset írt - egyszerűen bontogatta szárnyait.

Egy napon eljött az érettségi. – Hát ezen is túl kell esni – gondolta a fiú. Így is lett, majd sikeresen felvételizett egy nevesebb budapesti egyetem főiskolai szakára. Négy év alatt mindenféle nehézségek nélkül a szép főiskolai esztendőkn is átrágt a magát. Mindeközben jobbnál jobb munkákat talált magának, amelyeket rettentően élvezett. Teljesen hétköznapi, polgári életet élt.

Történt egyszer, hogy visszakerült a Poliba, ám immáron a másik oldalról is megtapasztalhatta az iskola milyenségét. Azt észlelte, hogy a diákok egyre kevésbé használják ki a lehetőségeiket, egyre kevesebbet sportolnak és foglalkoznak a tanítási időn túli programokkal (ez többek között igaz a Poliszülinapra, Gólyabálra...). /Zárójelben megjegyzem, hogy, ő sem aknázt a ki az összes kínáló alkalmat annak idején, de nagy részével megpróbált élni. Nyitott volt az új dolgokra, ahogy a nagytöbbség is./

Ám a bugyuta, demagóg szövegek helyett inkább leírja véleményét, amit ő tapasztalt életében (bár nem állíthatom, hogy sokat megélt ember lenne).

A Young Enterprise oktatásban, mint minden tantárgyban, vannak lagymatag, érdektelen részek. Ez ugyanúgy igaz az élet bármely területére. Sokszor tapasztaljuk, hogy unalmas, fárasztó és számunkra értelmetlennek tűnő dolgokkal kell foglalkoznunk. Az emberi természetből adódik, hogy nem szeretjük az ilyen teendőket, mint ahogy az is, hogy gyakran később jövünk rá arra, milyen sok értelme volt ennek vagy annak a kötelezettségünknek.

A sokat szidott YE mellett a sűrűn emlegetett - és sok diák számára ugyancsak haszontalannak, feleslegesnek tűnő - tantárgyak közé tartozik a gépírás, a közgazdaságtan, a matematika vagy a vállalkozási ismeretek (de bármelyiket említhetném, hiszen minden embernek más és más az érdeklődési köre). Elhiszem, hogy diákfejjel ezt nagyon nehéz megérteni, de az ember akkor jön rá, hogy milyen jó is, hogy megtanult gépelni, amikor a főiskolán egy házi dolgozatot be kell adni (és ugyebár kézzel írott formában nem fogadják el), és nem napokig kell szenvednie vele, hanem egy-két óra könyvtározás után pikk-pakk megvan. Vagy visszatérve a YE-re: amikor a főiskolán a tanár számon kérte az anyagot, az nem érdekelte, honnan, milyen forrásból tanulják meg a hallgatók, a lényeg, hogy tudni kellett.

Például amikor a részvénykibocsátásról volt szó, nekem már volt fogalmam róla, hiszen valaha tanultam, adtam ki részvényt egy „valódi vállalatban”.

Vagy itt van a közgazdaságtan! Ezt a tantárgyat is sokan kényszerűnek tekintik, de milyen hasznos volt, hogy oktatták nekem a 4P-t, a Marshall keresztet vagy a „fejős tehenet”.

Úgy gondolom, sokakat nem fog meglepni a véleményem, hisz sokan azok közül, akikre ez vonatkozik, el sem fogják olvasni, de reménykedem, hátha egy kicsit megfordulhat a világ a Poliban.

Maradok mély, őszinte tisztelettel és szeretettel

Baloo, expolis (KorCs)

u.i.: Remélhetőleg senki nem veszi sértésnek a dolgot, és nem érzi majd úgy, hogy ellene irányulna véleménynyilvánításom.

u.i.2: Ami a cikkemből kimaradt: rengeteg expolissal beszéltem erről a témáról, és sokan vélték úgy, hogy a korábban haszontalannak tartott tárgyakban hallott anyagok, részletek a későbbi életükben igen gyakran fordultak elő, és jó érzés volt, hogy már volt fogalmuk ezekről a témákról.

* * *

Beszámoló

Mikor Ágota elmondta az osztálynak, hogy jönnek cserediákok Lengyelországból a Comenius programmal (amit egy lengyel és egy görög sulival együtt a Poli nyert meg), és kéne négy fogadócsalád, azonnal jelentkeztem. Először Lengyelország ugrott be, amit nagyon szeretek, aztán az ismerkedési lehetőség, hogy majd én is megyek ki, és végül hogy gyakorolhatok angolul. Beszéltem Gáborral, aláírtam egy papírt, és egy hét múlva megjöttek a diákok.

A negyedik szünetben lehívtak minket a titkárság előtti fogadóba, ahol négy lány és két fiú ült. Mikor megláttuk őket, meghökkentünk: basszus, ezek legalább húszévesek, és kik a tanárok?! Gábor bemutatott minket, a tanárok nevettek (és gondolom, örül-

tek), a diákokról pedig kiderült, hogy tizenhat évesek (ezt második ránézésre már el is hittük). Nyuszinak a szőke, nekem a barna hajú lány volt szimpatikusabb. Egymás mellé álltunk (bár Gábor azt mondta, mindenki fogja meg a választottja kezét), megbeszéltük, hogy a következő szünetben ebédelünk, és mentünk órára.

Hiába izgultam, hogy nem tudunk majd beszélgetni, mert nem tudok jól angolul. Ebédnél kiderült, hogy mindenki tud angolul, kivéve Barbarát (a barna hajú lányt), ő németet tanul, de van nála szótár... Ebéd után – mellőzve a hatodik óránkat – elmentünk Lórihoz (az egyik fogadóhoz) lerakni a cuccokat. Amikor a Moszkván vártunk, a lengyelek csodálkozva kérdezték, hogyhogy dohányoznak itt az emberek? Náluk tilos közterületen akár az ivás, tizenhét évesen alul sört se kap az ember. Ja, nálunk is... Tak?! Náluk be is tartják. Ezután végigfüstölték a négy napot (volt szülői papírjuk). Lórinál kiderült, valami többszakos suliba járnak, Anita (a szőke) a katonaira, löni tanulnak, meg biofegyverekről, Barbara turizmusra. Én elmentem két órára, és mire visszajöttem, a többiek megnézték a várat. Hazafelé kettesben a lánnyal a testvéreinkről beszélgettünk. Hét megállóba telt, míg „elmondtuk”, hány évesek (az „I have a sister” szótárból kikeresése ebből két megálló, a rajzolás a maradék). Ezután nem meglepő, hogy egy órába telt, míg megegyeztünk, ki mikor kel (ő 5.30-kor, én 7-kor).

Másnap délután mindenki összeült, és egy átfogó megbeszélést tartottunk a programról, ki mit vállal stb. Este egyik bevásárló centrumunkat fedeztük fel (eredmény: egy pink marihuánás csuklópánt). Pénteken beültek velünk órákra, és halálra unták magukat, délután szétszéledtünk, hogy aztán este Lórinál találkozzunk. Az első metróig ott partiztunk, aztán Barbival hazamentünk négy órára, utána ketten bementünk a szombati papírgyűjtésre. Míg Nyuszival (a másik lányt ő fogadta) és a többiekkel papírt pakoltunk, ő internetezett. Miután végeztünk, felszedtük a Lórinál maradt Anitát. Este lett, mire Katával, félig lengyel barátnőmmel találkoztunk és elmentünk a Millenárisba. Először játszottunk a játszótéren, aztán leültünk a tóval szemben. Megtanultuk a legfontosabb szavakat lengyelül: jó pasi, jó csaj, rossz pasi, ronda valaki, kövér, mindjárt, kurva (ez úgy látszik, nemzetközi, azonos a két nyelven) és comb. Vártunk a nagy bálnára, aki olyan széles, mint a Millenáris, és olyan magas, mint kétszer és négyszer és tízszer a szabadtéri színpad, könyvelő, és minden este eljön ide belefeküdni a tóba, csak most nem jött, mert nem fért be az ajtón. Az unokaöccse egyébként ott van az üveg mögött kiállítva, minden magyar imádja (ő egyébként asztalos). Mivel nem jött a Nagy Bálna, kezdtük unni magunkat, úgyhogy megalapítottunk a Gumimaci Fan Clubot, elénekeltük két nyelven a zenéjét (nálam már előbb meghallgattuk), és megállapodtunk, hogy Barbara küld nekünk kazettán részeket, náluk szombatonként adják, és apukája úgyis nézi. Visszatértünk a játszótérre és kipróbáltunk mindent, a vár tetejéről elénekelttem az Érik a szőlőt (a hangomra való tekintettel csak az első két sorát), a csajok pedig a magyarnál lényegesen gyorsabb ritmusú lengyel himnuszt. Aztán jött egy alkohollal megrakott csoport, és a biztonságiak minket is kidobtak.

Másnap reggel mentek a Keletiből, csoportkép, ölelés, email-címek már megvannak, „ugye jövünk, hát persze”, elmenés. Hiányérzet, bánat. Megkönnyebbülés, kötetlenség. Vasárnap reggel. Indulás a kínaira youngozni.

Kedves Polisok!*

A tavalyi év márciusában a lap hasábjain olvashattatok arról, hogy az idegenforgalmi szakmenedzser képzésen lehetőség nyílik diákjaink számára, hogy 2003-2005-ös időszakban háromhetes külföldi szakmai gyakorlaton vegyenek részt.

Az Oktatási Minisztérium, a Tempus Közalapítvány és a Közgazdasági Politechnikum között megkötött szerződés alapján az Európai Közösség Leonardo da Vinci programja keretében iskolánk támogatást nyert az „*Idegenforgalmi szakmenedzser szakos, szabadidő szakirányon tanuló diákok szakmai gyakorlata wellness területen*” című pályázatra.

A három hetes külföldi gyakorlatot egy meghatározott kiválasztási folyamat után a diákok Dániában és Svédországban töltik három szállodában. A gyakorlatok megszervezésekor nagy segítséget kapunk külföldi partnereinktől, testvériskoláinktól: a dán Niels Brock Business College-től és a svéd Skanes Tourismgymnasium-tól.

A projekt célja, hogy diákjaink az iskolában megszerezhető elméleti ismereteket gyakorlatban is alkalmazni tudják, a megtanult wellness alapismereteket elmélyítsék, a külföldi példákat felhasználva ötleteket, javaslatokat tegyenek ezen turisztikai termék fejlesztésére hazánkban. Nem elhanyagolható szempont az idegen nyelvi (angol) tudás fejlesztése és az idegenforgalmi szakszókincs bővítése. A gyakorlat mellett fontos, hogy diákjaink megismerkednek egy másik nép kultúrájával, hagyományaival, szokásaival, mindennapjaival.

Az első kiutazás 2003 november-decemberében, a második kiutazás 2004 április-májusában zajlott Koppenhágában és Malmöben. A következő külföldi gyakorlat 2004. november 13-december 03. közötti időszakban lesz.

Az alábbiakban Gulyás Veronika, Cserményi Lilia, Herberth Mónika, Gegesy Cecília és Benő Adrienn által elkészített élménybeszámolókból olvashattok részleteket.

„Nagyon örültem, hogy kiválasztottak erre a szakmai gyakorlatra, mert nemcsak szerettem volna megismerni egy másik országot, hanem ki szerettem volna próbálni magam a gyakorlatban is, és az idegennyelv-tudásomat is szerettem volna felfrissíteni, használni, mert ennek gyakorlására itthon kevés lehetőségem van.”

Herberth Mónika

„Az utazást már nagyon vártam, mert szerettem volna magamat kipróbálni a gyakorlatban is. Érdekel az is, hogy milyen lehetőségeim lehetnek az EU-ban mint pályakezdő. Mindezekre kielégítő választ kaptam az utazás során. Számomra újdonság volt a repülés is, mert még soha életemben nem ültem repülőgépen.”

Cserményi Lilia

„Mivel a három hét során szinte teljesen rá voltam utalva a másik két osztálytársnőmre, ezért a velük való kapcsolatom is szorosabb lett. Egymást segítettük a nehezebb helyzetekben. Azért is örültem, hogy velük utazhattam, mert tudtam, hogy számíthatok rájuk és ez egy idegen országban különösen sokat jelent nekem.”

Gulyás Veronika

* A projekt megvalósítása az Európai Közösség támogatásával történt.

A jelen publikáció/közlemény tartalma nem feltétlenül tükrözi az Európai Közösség vagy Támogató álláspontját, az abban foglaltakért az említett szervezetek felelősséget nem vállalnak.

„Délutánonként almát eszegettünk a tengerparton, vagy sétáltunk Koppenhága belvárosában, mert sajnos a nevezetességek általában bezártak 2-3 felé. Az első hétvégén elmentünk Helsingörbe, megnézni Hamlet várát.”

„Összességében a dánok kedvesek, barátságosak, segítőkészek, és mindegyikük folyékonyan beszél angolul. Bárkit kérdeztünk, mindig készségesen segítségünkre siettek. Sokan választják a biciklit az autó helyett, így csendesebb, tisztább is a város.”

Gegesy Cecília és Benő Adrienn

Amennyiben a beszámolók felkeltették érdeklődésedet, és szeretnél bővebb ismeretekkel rendelkezni a Leonardo projektről, úgy az iskola honlapján keresztül szerezhetsz információt, ahol az élménybeszámolók mellett olvashatsz a gyakorlati helyekről is, és megtekintheted a diákok által elkészített fotókat is.

Budapest, 2004. 11. 10.

Gonda Erzsébet (Pöpi), Leonardo projekt koordinátor

ASZTALITENISZ-HÁZIBAJNOKSÁG

Végeredmény

Helyezés	A korcsoport	B korcsoport
1.	Nógrádi Ábel, Non-Stop	Erdély András, Poly-P
2.	Czárán Domonkos, (P)Olympos	Andrási Andris, First-Class
3.	Németh Dániel, KARMA	Ivanyos Judit, Poly-P

Szabó László, a verseny jegyzője

Az irodalmi házi verseny októberi fordulójának megfjtései

1. A Nobel-díjakat 1901 óta december 10-én, Nobel halálának évfordulóján (és Molnár Lajos születésnapján, valamint Judit-napon) osztják ki.
2. Ki kocsoda?
 - a) Áchim Géza = Gyóni Géza költő a századfordulón.
 - b) Francois-Marie Arouet = Voltaire
 - c) Lucile-Aurore Dupin = George író
 - d) Friedrich Leopold von Hardenberg = Novalis
 - e) Eric Maria Kramer = Remarque
 - f) Jean-Baptiste Poquelin? = Moliere
3. Melyik mai országban van?
 - a) Eldorado = El Dorado: Arkansas, Kansas, Kolumbia, Mexikó, Venezuela
 - b) Waterloo: Belgium
 - c) a Prado: Spanyolország, Madrid
 - d) a Zwinger: Németország, Drezda
4. A híres magyar képzőművész ikerpár: Ferenczy Béni (szobrász, grafikus) és Ferenczy Noémi (festő, gobelinművész) Ferenczy Károly (festő) gyermekei. Ferenczy István (szobrász) a klasszicizmus legjelentősebb alakja.
5. A Szentivánéji álom című zeneművet Mendelssohn írta 17 éves korában, 1826-ban. Shakespeare és Benjamin Britten nevéhez is fűződik azonos című alkotás.
6. Foglalkozások(7 pont)
 - a) A távirókészülék és a távirójelek feltalálója Samuel Finley Breese Morse volt, akinek az eredeti foglalkozása festőművész.
 - b) A Magyar Fűvészkönyv egyik szerzője a botanikus Fazekas Mihály, a Lúdas Matyi szerzője.
 - c) Isaac Newton lett pénzverde-igazgató.
 - d) Örkény Istvánnak volt vegyész-mérnöki és gyógyszerészeti diplomája a magyar írók közül.
 - e) Csehov folytatott orvosi praxist a 19. század orosz írói közül.
7. Ray Bradbury: Mennydörgő robaj
 - a) Deutscher nyerte az amerikai elnökválasztást az időutazás végén.
 - b) 60 millió 2055 évvel ezelőtt tyrannosaurus rexre vadásztak az utazók.
 - c) Nem találkozhattak saját magukkal az időutazás során a vadászok, mert „Az Idő nem engedi meg az efféle összevisszaságot, hogy az ember önmagával találkozzék. Ha ez a lehetőség fölmerül, az Idő megugrik. Mint amikor egy repülőgép légszákbába kerül.”
 - d) 2055-ben indulnak útra az elbeszélés figurái?

Megfjtők:

BARABÁS JUDIT (27-ES), MAJOR CSILLA (AFRO(POLI)SZ,
MENDLIK BÁLINT (POLY-P), POTYONDI TAMÁS (AZBEST)

GRATULÁLUNK!

NOVEMBERI forduló

1. Kinek a fordításában ismerjük az Íliászt és az Odüsszeiát? Ki fordította magyarra Dante Isteni színjáték című művét? (2 pont)

2. Ki írta Erkel Ferenc Bánk bán című operájának szöveggönyvét? Ki szerezte Vörösmarty Mihály Szózatának zenéjét? (2 pont)

3. Ki volt (10 pont)

1. Feszty Árpád apósa, akit híres Körképén is megörökített?
2. annak a fiktív önvallomásnak a szerzője, amelyet Csokonai Lili álnéven írt?
3. P. Howard?
4. az Apokrif című magyar vers költője?
5. Szécsi Margit férje?
6. a Magyar Csillag (a Nyugat utódlapja) szerkesztője?
7. Boncza Berta első, majd második férje?
8. Attila és Buda apja, a magyarok egyik őse (akiről Kölcsey is megemlékezett a Hymnuszban)?
9. a szerzője annak a színműnek, amelynek alapján Bartók A kékszakállú herceg vára című operát írta?

4. Kinek a művében szerepel: (15 pont)

1. Ábel	6. Kakuk Marci	11. Pacsirta
2. Bébé	7. Kund Abigél	12. Paprikás
3. Bence	8. Nemecsek Ernő	13. Rezeda Kázmér
4. Fatia Negra	9. Néro	14. Török Bálint
5. Hübele Balázs	10. Novák Antal	15. Ulpius Tamás?

5. Ki a szerzője az alábbi műveknek? (10 pont)

1. Csirkefej	6. Kis magyar pornográfia
2. Epepe	7. Pendragon legenda
3. A falu jegyzője	8. Psyché
4. Karnevál	9. Sátántangó
5. Ki szavatol a lady biztonságáért?	10. Szépség koldusa

A MEGFEJTÉSEKET NOVEMBER 27-IG JUTTASSÁTOK EL A SZERKESZTŐNEK!

Mentsük meg a világot – az energetikával?!*

Mit vár a gimnazista az egyetemtől? Mit ígér az egyetemi tanár?

Egy norvég kisvárosban él a tengerparton. Reggelente bringára száll, és elkerekezik a vízerőműhöz, amelyet ő igazgat. Az egész környéket ellátja energiával, az emberek mit sem sejtve kapcsolgatják a villanyt. Ez a tizennyolc éves Molnár Bálint álma. Kisebb gyerekként a hollandiai Van Gogh Múzeumban az érdekelte, milyen biztonsági berendezésekkel védik a képeket. Ha Ausztriáról mesél, az egykarú szélerőműveket emlegeti csillogó szemekkel, Angliában pedig a tetőre szerelt napcellák ámították el. Idén érettségizik, matematikából közép-, fizikából emelt szinten. A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemre jelentkezik a Gépészmérnöki Kar energetikai szakjára. Nemcsak érdeklődése, hanem az alacsony pont-határ miatt is választotta az energetikát (2001-ben 65 pont volt, aztán évről évre egyre több, tavaly már 90). Mikor továbbtanulási lehetőség után nézett, szintén az alacsony ponthatár miatt gondolta: bányász-mérnök lesz. Mivel kiskora óta rémálom kísérti, amelyben egy lefelé száguldó, soha meg nem álló liftben utazik, letett róla.

– Közgazdász leszek vagy informatikus – Bálint szerint a továbbtanulók nagy része ezt mondja, ezért hamarosan túl sok akad mindkettőből. Nem úgy, mint energetikusból, akiknek az olajkészlet kimerülése utáni energia-válságot kell majd megoldaniuk.

Dr. Gács Iván, a BME tanszékvezető-helyettese és docense szerint Bálint okosan gondolkodik. Bár energiaválságot ő maga nem prognosztizál, a Föld szűkös olajkészlete miatt egyelőre valóban az energiaellátás tűnik a huszonegyedik század legnagyobb problémájának. A fenntartható fejlődés – mint mondja – manapság is divatos kifejezés, de hiánya harminc-nyolcvan év múlva lehet igazán komoly probléma (az előrejelzések szerint akkorra fogy el az olaj, bár harminc évvel ezelőtt is ugyanezt jósolták, elképzelhetetlennek tartva, hogy az ember akár több mint huszonöt dollárt is költ majd egy barrel fekete arany előállítására). A halogatás nem jó taktika, ezzel együtt az egyetemi tanulmányaikat most elkezdő energetikusoknak lesz munkájuk bőven.

A gimnazista fiú általános iskolai technikatanárának is köszönheti, hogy ennyire érdeklődő és – a docens szerint is – tájékozott fiatalemberré vált. Nemcsak az erőművekről szóló órákat találta izgalmasak, hanem a klubszerű összejöveteleket is, amelyeket a technikatanár diákjainak szervezett. Bálint úgy gondolja, egyetemi oktatóival nem lesz személyes kapcsolata, és az előadókban csak távolról hallgatja majd őket. Víziója szerint egy-egy zseni tanítja, aki bizonyos szinten átlátja az egész tudományágat, de ha szakterületén kívül eső témakör kerül szóba, kollégájához irányítja a kérdező diákot.

A harminc éve tanító Gács professzor azt mondja, a jó oktatók átlátják az energetika egészét, függetlenül attól, hogy egy-egy területen kiemelkedő teljesítményt nyújtanak-e. Ebben

* Ez a cikk és a következő már megjelent a Népszabadságban. Annak szerkesztője hozzájárult a -béli másodközlésekhez.

a tudományágban a komplexitás azért különösen fontos, mert az összefüggésekre épül, így a tanárok egyik fő feladata, hogy a hallgatóknak egyfajta összképet adjanak át. Ugyanakkor az energetika annyira szerteágazó, hogy Bálint csak négy-öt diplomával a zsebében látná át teljesen, így első körben hidrológusnak és geológusnak képezhetné magát. A tanár úr szerint az erre a pályára készülő diák azért jár-hat jól az energetikai szakkal, mert az igen széles körben nyújt ismereteket. A szakmára jellemző a specializálódás, ugyanakkor öt-tíz év tapasztalat után már majdnem mindegy, hogy az egyetemen eredetileg mit tanult az energetikus.

Bálint azt várja, hogy az első két évben megismerkedik az alapokkal, amelyekkel már a középiskolában is foglalkozott, persze kevésbé behatóan, mint leendő egyetemén. (Így például négy-öt különböző tantárgy keretein belül foglalkozik majd fizikával.) Közben megtalálhatja az energetika számára legérdekesebb részét, és a képzés második felében komolyabban is foglalkozhat vele. Úgy képzei, az egyetemen kevés évszám és sok definíció vár rá, amelyeket elsőre nem feltétlen megértenie kell.

– Az energetikában – mondja Gács – a folyamatok a lényegesek, így valóban nincs szükség túl sok évszámra. (Egyébként ő maga sem évszámpárti – mikor annyi idős volt, mint Bálint, a történelem nem tartozott erősségei közé.) Azonban akad néhány meghatározás – mint például a termodinamika alaptörvénye –, amelyeket a diáknak álmából felzavarva is tudnia kell, de a tananyag biflázandó része jóval kisebb, mint sok más felsőoktatási intézményben, elég, ha a paragrafusokat magoló jogászhallgatókra gondolunk.

A harmadik szemeszterrel lezárulnak a természettudományi tantárgyak. (Ezek között valóban szerepel a hőtan, a mechanika, az áramlástan és a villamosságtan, amelyek mind fizikai tárgyak.) Ezután a hallgatók az energetikai gondolkodás alapjait sajátítják el, és ekkor ismerkednek meg a lehetséges szakirányokkal. Az oktató úgy véli, nem húzódik éles határ az alaptárgyak és a szakirányok között, bár kétségkívül egyre izgalmasabb a képzés. Az utolsó három szemeszterre szakosodhat az immár harmadéves egyetemista: az épületenergetika, a villamosenergetika, a hőenergetika vagy az atomenergetika területén folytatja tanulmányait. Az alapidiploma után elhelyezkedhet, vagy mesterdiplomát szerezhethet, a következő lépcső pedig a doktori cím.

– Ha felvesznek – tervezget Bálint –, és ha kibírom az első két évet, azt hiszem, az atomenergiát választom, és mindenképp mesterdiplomát szerzek. Aztán talán irány Norvégia.

– A biciklihez nem tudok hozzászólni – tréfálkozik a professzor –, mindenesetre a világmegváltásra manapság az energetika a legalkalmasabb a hittudományok mellett.

Takács András – Poly-P

Több pénzt és használhatóbb tudást!

Volt hallgatók jelenlegi munkájukról és egykori egyetemükről

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Diákközpontja hatodszor mérte fel a Műegyetem friss diplomásainak elhelyezkedési esélyeit. Pályakezdő mérnökök, matematikusok, mérnök-fizikusok és műszaki menedzserek nyilatkoztak többek közt arról, hogy mennyire hasznos az egyetemen szerzett tudás, mennyi idő alatt találtak munkát és mennyit keresnek.

Az idei kutatás a 2002-ben nappali tagozaton végzett magyar állampolgárságú hallgatók körében készült. A megkérdezettek a tavalyi év végéig a munkaerőpiacon szerzett tapasztalataik alapján válaszoltak a kérdésekre. (Az 1355 kiküldött kérdőívből 1310 érkezett meg, ebből 290 volt hallgató küldte vissza a válaszborítékot. A Diákközpont az úgynevezett súlyozási eljárást alkalmazta, hogy a felmérés reprezentatív legyen. Tehát a 290 főből álló minta összetételét az 1355 hallgató nem és kar szerinti megoszlásához igazították.)

Tanulmányai során a megkérdezettek 97,39%-át támogatta családja, 84,68%-át az állam. 48,03%-nak volt munkajövedelme, 7,51% kapott diákhitelt, 9,41% egyéb támogatást. A hallgatók egyetemi éveit 67%-ban családjuk finanszírozta, 19%-ot tettek ki az állami támogatások, 12%-ot a munkajövedelem, és mindössze 1%-ot a diákhitel (utóbbit 2001 szeptembere óta vehették igénybe a hallgatók).

A pályakezdők közel fele szerint csak részben, vagy egyáltalán nem használható a Műegyetemen szerzett tudás. A Gazdaság- és Társadalomtudományi, illetve a Közlekedésmérnöki Karról kikerültek a legkevesbé elégedettek. Míg az 1997-ben végzettek ötö-

ötöde úgy gondolta: szemléletet kapott az egyetemen, az öt évvel később diplomázottak közül már senki nem vélekedett így.

A fiatalok több mint a fele a képzésnek tulajdonítja, hogy felkészült a szakmai problémákra, ugyanakkor négy éve az összes kar összes volt diákja úgy tartja: az egyetemi képzésnek nem erőssége sem a problémamegoldási képesség fejlesztése, sem a szakmai elmélet, sem a mérnöki szemlélet átadása. A megkérdezettek 45%-a szerint kevés a szakmai gyakorlat. Az Építészmérnöki Karon végzettek leginkább azt kifogásolják, hogy a szakmai ismeretek nem elég korszerűek. A volt hallgatók 26%-a szerint túl sok, a gyakorlatban nem hasznosítható ismeretet kellett elsajátítaniuk.

A végzettek 95%-a tovább képezné magát. Fele posztgraduális képzésen venne részt (a vegyészmérnökök kétharmada választotta ezt), de sokan tanulnának nyelvet vagy iratkoznának be egyéb tanfolyamokra. (A végzettek közel 90%-a beszél angolul, fele németül.) A villamosmérnökök és az informatikusok látják a legnagyobb szükségét a folyamatos önképzésnek.

A tanulmány az egyetem minőségbiztosítási rendszerének része, amelynek keretein belül felmérés készül az elsős hallgatók és a végzősöket alkalmazó cégek között is. Utóbbiból kiderül, hogy a vállalatok 46%-a hajlandó finanszírozni egy esetleges posztgraduális képzést, 90%-a inkább tréningekre járatná az alkalmazottakat (ezt a volt hallgatók csupán 10%-a igényli).

A tanulmány szerint a Műegyetem volt diákjainak 3%-a munkanélküli. Négy-öt éve e rubrika üres volt. A tavalyi 1%-os munkanélküliséget a gépész- és közlekedésmérnökök tették ki. A munkaviszonyban foglalkoztatottak száma csökkent, a vállalkozóké

és a megbízási szerződéssel dolgozóké nőtt. A pályakezdők 35%-a ismerősök segítségével talált munkát (az építészmérnökök több mint fele így helyezkedett el). Egyetemi kapcsolatok révén leginkább a vegyészek szereztek munkahelyet. A hallgatóknak átlagosan két és fél hónapba telt, míg dolgozni kezdték. 45% egy-két héten belül munkába állt, de 10%-nak ez még hat hónap alatt sem sikerült. A legnehezebben a gépészmérnökök, az informatikusok és a villamosmérnökök helyezkedtek el. A végzetek háromnegyede elégedett munkájával. 16% mellékállást vállal. 44% úgy véli, egy-két éven belül lesz lehetősége továbblépésre.

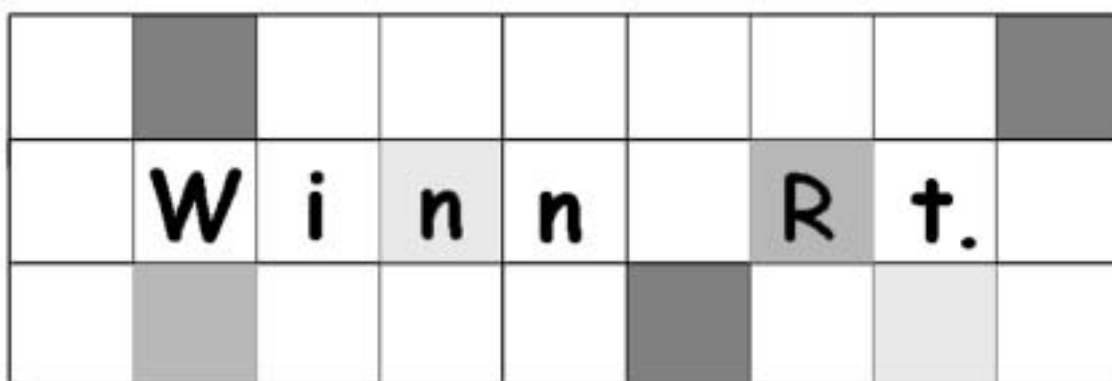
A munkavállalók három perc híján egy órát ingáznak otthonuk és munkahelyük között. A fele elköltözne, ha vállalata úgy kívánná. A munkáltatók 70%-a a fővárosban található. A frissdiplomások többsége szerint szakmája erkölcsileg megbecsült, ámbar anyagilag csak közepesen elismert. A villa-

mosmérnöki szakról kikerültek érzik a legjobbnak megítélésüket.

A BME egykori hallgatóinak 2003-as havi átlagjövedelme 232 ezer forint volt. 14 ezer forinttal kevesebb, mint a 2001-ben végzeteké 2002-ben. Több mint 11% 100 ezer forintnál kevesebbet keres, 2,67% viszont félmilliónál is többet. A felmérésből világosan kiderül, hogy egy nő férfi kollégája fizetésének átlagosan 80%-át kapja.

Az idén górcső alá vett pályakezdők véleménye több tekintetben is fontos lehet a Műegyetemnek, elég, ha Közép-Európa legnagyobb állásbörzéjére gondolunk, amelyet évről évre itt rendeznek meg, bár a felmérésből az is kiderül, hogy az állásbörzéken keresztül elhelyezkedő hallgatók száma az utóbbi időben lényegesen csökkent.

S. TAKÁCS ANDRÁS – Poly-P

VEDD
SZÍNESRE!
Találkozunk november 27-én!

Képtelen természetrajz

Nagy Lajos sajátos természettudományos enciklopédiájának kiegészítő „szócikkei” GamMa-módra:

A gólya

A gólya igen szerencsétlen állat. Egy lábbal született, nagyon ritkán nő ki a másik. Hosszú a csőre, mert hordár szerepet is betölt. Éjjel- nappal gyerekeket kell cipelnie házról-házra. A nagy rohanástól és az ideget próbára tévő munkától tollazatának egy része megöszült.

A gyors kapkodás közben balesetek is szoktak történni. Sok gólya a fáradtságtól eltéveszti a kitűzött célt, és a kéményben landol, ezért van az, hogy látunk fekete gólyát is. Nem szívesen jár a rókához vendégségbe, de a vakondot mindig kíségeti, ha nadrággondja van. A fészket kéményekre rakja, mivel fázós természetű. Egyes emberek ezt nem szeretik, mert befelé megy a füst, nem pedig kifelé, ahogy kellene.

Vannak civilizáltabb gólyák is, akik vonzódnak az elektromossághoz, épp ezért ők a villanyoszlopokra fészkelnek.

Besze Dorottya

Ormányos medve

Ez a faj az Andok hegyláncától terjedt el kelet felé. Az ormányos elnevezés azt jelenti, hogy teljes kormányműves, 8 hengeres, 3.0 köbcentis, 650 medveerős ez a medve. Kormányművétől a farka tövéig 47-58 cm hosszú. Farka gyűrűs, ez azt jelenti, hogy gyűrűt hord a farkán. Hossza nagyjából megegyezik testhosszával.

Vemhességi ideje 74-77 nap. A nőstények 3-6, a hímek 2-4 kölyköt hoznak világra.

Elek Dávid

A Kutya

A kutya őrző-védő berendezés, ezért a riasztók családjába sorolhatjuk őket.

Elöl hangradar, hátul érzelem kifejező szerkezet.

Minden kutyának különféle méretű motorja van.

Földes Tamás

A tengerimalac

A tengerimalac családjának legismertebb tagja a közönséges tengerimalac.

Nagyon sokféle helyen él, mint például a tengernél malacként a víz alatt. Vadon ma már sehol nem található meg a világon, ám van egy-két állat közülük, a hímek, akik bátran harcba szállnak az oroszlánokkal.

A tengerimalacnak tizenegy közeli rokona van, s abból ketten Cegléden, hárman Hódmezővásárhelyen, a hódok piacán, négyen Szentendrén és még ketten Ópusztaszeren laknak. Ezek mind Dél-Amerika legelterjedtebb és legszaporább rágcsálói. (A legszaporább azt jelenti, hogy az a bizonyos illető megnyerte a London Marathont.)

Valamennyinek azonos a testfelépítése (tehát kőből és téglából meg cementből készítik el, miután megcsinálták az alapját). Rövid, tömzsi test, nagy fej és az éles karmú lábak leginkább azonosak a tengerimalacoknál.

A tengerimalacok sokféle hangot tudnak kiadni. Tudnak..... például gágogni vagy izé.....na...gágogni.

Dávid Róbert

A papagáj

A papagáj egy házi állat, ami azt jelenti, hogy házban él. A kisebbek kalitkában, a nagyobbak egy egész szobában. De vannak olyan papagájok is, amelyeknek nincs házuk és „szegényeknek” szabadon kell élniük.

A papagájok maggal, növényekkel, olykor rovarokkal táplálkoznak, függetlenül attól, hogy hol élnek. Csak a szabadok „lopják”, a háziak veszik ezeket az élelmeket.

A papagájnak, mint minden madárnak, sok fajtája van. A legkisebbek a kb. 10 cm körüli törpepapagájok, a legnagyobbak pedig a méteres arák. Bár amikor az arák lerakják alig 10 cm-es tojásaikat, senki meg nem mondaná, hogy nem egy „nagyra nőtt” törpepapagáj lapul-e benne.

A papagájt papagájok nemzik, mindaddig, amíg a sást sasok nemzik.

A papagáj nagyon bátor madár, ez abban nyilvánul meg, hogy amikor a gazdája szombat este kiteszi a kertbe, nem fél visí-

tozni vasárnap hajnali 4-kor, mert tudja, hogy drága gazdája úgyis megmenti a szomszédoktól, akiknek szemmel láthatólag nem tetszik csodálatos hangja.

Minden reggel, amikor felkel a nap, 4-től akár este 10-ig is hallhatjuk szép hangjukat, amit csak a szomszédok közbeszólása szakíthat meg. Persze ezek a csodálatos állatok nemcsak csicseregni tudnak, hanem ismételni is tudják, amit mondunk, ha beprogramozzuk náluk az ismétlés parancsot. Ez úgy működik, hogy leülünk a madárral szemben, és 1111-szer elmondjuk neki ugyanazt a szót, és ha madarunkba jó MP3 lejátszót telepítettünk, meg fogja ismételni a hallottakat.

A ház nélküli papagájokat szívesen fogják el az emberek. Ez úgy történik, hogy kivisznek egy ketrecet a szabadba, kinyitják a két ajtaját, és középre tesznek egy kis magot. Ha szerencsájük van, órák múlva beszáll a madár, és akkor elkapják, megnyomják rajta a „kikapcsol” gombot, majd beteszik a házába, és megnyomják a „bekapcsol” gombot.

Ha a papagájunknak már kialakítottuk a házat, ne feledkezzünk meg bizonyos szobákról. A legfontosabb a hálószoba, amit készen lehet megvenni az állatkereskedésben: odúnak hívják. Valójából ez egy fadoboz, aminek a közepén kis behorpadás van (ide teszi a lánypapagájok a tojásaikat). Ezenkívül van neki egy kis nyílása, amin bemegy a madár. De ez a nyílás olyan kicsi, hogy ha üres a hűtőnk és éhesek vagyunk, akkor se tudjunk benyúlni és ezáltal zavarni a gyerekeknél. A szabadon élő papagájok maguk készítik el a hálószobájukat, vagy inkább mondjuk azt, hogy maguk lopják el azt. Erre megfelelő nekik egy kibélelt faodú vagy sziklaüreg. De egy dél-amerikai remetepapagáj annyira szerette a társát, hogy gallyakból épített neki egy feltűnő társas fészket.

Kell nekik még étkező, ahol magtál meg itató található. A papagáj játékos fajta, tehát kell neki ún. játszósza, amiben megtalálható a hinta, a létra, a csörgő stb. Bár a papagáj szeret játszani, de külsőjére is nagy figye-

lemmel tekint. Ebből az következik, hogy kell neki tükör, hogy előtte tollázkodhasson.

A papagáj hangját rikácsolásnak nevezik azok, akiknek nincs, vagy nagyon régóta van papagájuk. A papagájnak nagyon éles a csőre. Rendkívül ügyesen töri szét a magokat, és ugyanígy harapja le azoknak a kisgyerekeknek az ujját, akik nem tudják elolvasni a „benyúlni tilos” táblát.

A papagáj közeli rokona a kakadu, a lóri, a kea és az amazon. Ezek mind egyformák, csak a biológusok választották szét őket, hogy még bonyolultabb legyen megtanulni ennyi nevet. A papagájok sokáig élnek, akár 200 évig is (könnyű nekik, mert 50 évesen védett korba lépnek).

Ennyit kell hát tudni a papagájokról. Csak még egy tanács: mindennap röptessük őket, és biztos nem fogunk elfelejteni takarítani.

Galambos Nikoletta

Egy napom a középkorban

A Kabaré művészetismeret-órákon a középkorban időzött. Néhányan nagyon beleélték magukat az ezer évvel ezelőtti korba, és le is jegyezték emlékeiket.

1.

Szerettem egyedül sétálni. Elég ritkán volt rá lehetőségem, mert a papa nagyon féltett, mióta a mama meghalt. Hároméves voltam, mikor leesett egy lóról – azóta nincs lovunk. A papával nagyon jóban voltam, csak nem nagyon hagyta, hogy egyedül csináljam a dolgokat. De akkor volt a születésnapom, úgyhogy mindent megengedett. Még azt is, hogy elmenjek a városba egyedül. Még sosem voltam ott, és kicsit féltem, de a felnőttiségem napját ünnepeltem (tizenhárom éves lettem), ez volt az első megpróbáltatás.

A város nagyon tetszett, csak elég piszkos volt. Mikor körülnéztem, csak szemetet, rothadó húst láttam, és emberi ürüléket. Undorító. Azon gondolkodtam, hogy bírják ezt az ott élők. De az volt a furcsa, hogy mindenki boldognak látszott. Sugárzott belőlük a szeretet. Ennyi embert még sosem láttam mosolyogni. A papa mindig nagyon morcos otthon, és a cselédek is azok.

A gyerekek olyan önfeledten játszottak, nem kellett a ruhájuk szépségére ügyelniük. Nagyon piszkosak voltak, de nem baj, engem nem zavart. Egyszer csak nagy hangzavarra lettem figyelmes. Megfordultam, és azt láttam, ahogy egy nő sír, mert épp akkor lakoltatták ki

őket a házukból. Úgy elszomorodtam. Azt kívántam, bárcsak lenne nálam annyi pénz, amennyire szükségük van. Amint ezt végiggondoltam, a lábam előtt termett kétzsáknyi arany. Úgy elcsodálkoztam, hogy megmoccanni nem tudtam. Szerencsére a nő jajgatása kizökkentett, és odarohantam hozzá a pénzzel. Olyan boldog lett! Mondta, hogy menjek be hozzájuk ebédelni. Annyira önkívületi állapotba kerültem, hogy meg sem tudtam szólalni. Szó nélkül továbbmentem. Elkezdtem törni a fejemet, hogy mitől történhetett.

Egyszer csak azt hallottam, hogy egy nő veszekszik a férjével. A nő azt állította, hogy a férje megcsalta. De mikor ránéztem a férfira, láttam, hogy nem csalta meg a feleségét. Egy pillanatra megláttam, hogy abban az időben, mikor nem otthon volt, a felesége kedvenc ruháját vette meg. Arra gondoltam, bárcsak a felesége is látná ezt. Még végig sem gondoltam, mikor a nő a férje nyakába ugrott. Úgy megijedtem, hogy elkezdtem rohanni, és hazáig meg sem álltam. Otthon felrohantam a szobámba, és magamra zártam az ajtót. Mikor végre megnyugodtam, újragondoltam az eseteket. Arra jutottam, hogy ha tényleg én csináltam a dolgokat, akkor most is sikerülnie kell. Becsuktam a szemem és azt kívántam, hogy legyen a szobámban egy zongora. Mikor kinyitottam, ott állt előttem. Megnéztem minden oldalról, és a fedele alatt egy levelet találtam. Ismeretlen volt az írás. Ez volt benne:

Kedves Júlia!

Mikor ezt a levelet olvasod, én már nem leszek, de fontos, hogy pár dolgot tudj. Biztos össze vagy zavarodva, hogy honnan került ide ez a zongora, miért lett a városban előtted az a sok pénz, és miért békült ki az a házaspár. Az is biztos foglalkoztat, hogy én minderről honnan tudok.

El kell árulnom egy nagy titkot. Boszorkány vagy. Én is az voltam. Anyám is, az ő anyja, az ő anyja, és az ő anyja is. Ez azt jelenti, hogy természetfeletti erővel rendelkezel. A borítékban találsz egy kulcsot. Ez a kulcs a padlásajtót nyitja. Ott találsz egy csomó könyvet és sok eszközt a varázsláshoz. Korlátlan hatalommal rendelkezel. De tudnod kell, hogy nem vagy egyedül. Vannak rajtad kívül boszorkányok. Ha találkozol velük, érezni fogod. De ők is érzik rólad. Sőt mivel még csak most jöttél erre rá, egy ideig figyelni fognak, nehogy túlzásokba ess. De cserében kérdésekkel fordulhatsz hozzájuk. Még azt is el kell mondanom, hogy a boszorkányságodat senkinek sem szabad elmondanod, mert nagyon rossz következményei lehetnek. Azt is el kell mondanom, hogy a boszorkányság nem csak móka és kacagás. Ha visszaélsz vele, a boszorkánytársadalom szól az inkvizítoroknak, és megöletnek. Legyél jó!

Édesanyád

Mire végigolvastam, annyira zaklatott lettem, hogy elkezdtem sírni. Mi lesz velem ezután, hogy folytatom tovább az életemet? – ezek a gondolatok szaladtak át először az agyamon. Ezentúl nem lehetek ugyanaz az ember, aki eddig voltam. Csak ültem és zokogtam. Aztán rájöttem, hogy igazából milyen szerencsés vagyok, és letöröltem arcomról a könnyeket. Elképzeltem, hogy ezentúl semmiben nem szenvedünk majd hiányt. De tudtam, hogy nem eshetek túlzásba. Hirtelen meghallottam apámat, amint épp jött föl a lépcsőn. Kimentem elé. Együtt mentünk le az ünnepi vacsorához.

Így történt, hogy az átlagos királynőből hirtelen boszorkánnyá lettem. Azóta is sok szégyen és elesetén segítettem. Remélem, nem hozok anyámra szégyent.

Csizmás Eszter

2.

Már tizenkét éve élek itt. A tatárjárás után jöttem ide egyedül a Kárpátokról, innen kicsit északabbról. Nem mondom, hogy könnyű itt az élet. Keményen kell dolgozni az elismerésért.

Együtt kelek a nappal, bár ilyenkor, télen inkább csak a fénnel, ahogy világosodik. Hideg van, a fekvőhelyem nyirkos. Leheletem látványától már most ráz a hideg. Felöltözködöm, mindent magamra húzok, amit csak lehet, mert úgy hallom, ma kemény nap lesz. Kint süvít a szél, vihar van. Fáért kell mennem a legközelebbi erdőbe. Ha nem sikerül tüzelőt szereznem, akkor az este meg fogunk fagyni.

Az ajtót kinyitván szomorúan tapasztalom, hogy kinn már mindent hó borít. A kísérteties hangon süvítő szél szúrja az arcomat, számat inkább becsukom, és igyekszem az orromon levegőt venni. A ház mögé megyek a szánért, nem fér rá sok fa, de egy hidegebb estére azért elég tüzelőt lehet vele hozni.

Az erdő messze van, szánnal pedig még hosszabb az út. A másik gond az, hogy az erdőszélről már kihordták a tüzelőnek valót, ezért beljebb kell mennem. Az erdő belsejébe a járás nehézkes, nincsenek csapások. Fura látvány ilyenkor itt minden, a fák csupasz ágait hó és jég borítja. De a legborzongatóbb a csend, ami mindenre ráült. A nyáron madárfütttyel és vidám neszekkel teli erdő most lakatlannak tűnik. Nem jó erre ilyenkor járni, rossz érzés.

Nem kevés járás után találok csak kidőlt fát, de ennek törzsét is már vastagon hó borítja. Nem is tudom, milyen fa lehet. Talán vackor. Előveszem a fejszét. Nagyon hideg a nyele, fogása idegen a kéznek. Igyekszem akkorákat suhintani a fejszével, amekkorákat csak bírok. Csapásaim hangja lassan terjed szét az erdőben, de a visszhang gyorsan válaszol. Ezt a fagytól kemény fát nehézkesen lehet csak vágni, hiába igyekszik az

ember. Tenyerem már most felrepedt. Nem baj. Hiszen nem fáj, a hidegtől már úgyis zsibbad. Sietnem kell, mert itt fagyok meg, ha nem mozgok.

Miután nehezen sikerül nagyjából egyenlő hosszú darabokra felválni a törzset, elkezdek összepakolni. A felvágott farönköket hozzákötözöm a szánhoz, a fejszét pedig a hátamra veszem. Kapcámból letépek egy hosszanti darabot fáslinak. Be kell kötni a kezemet, mert már vérzik, és ha nincs rajta semmi, akkor a kötélhúzástól csak jobban felszakad.

Mielőbb meg kell találni azt a csapást, amin idáig jöttem. Egyre hidegebb van, és a megrakott szánnal már nehéz új ösvényt taposni. Az ösvényt ugyan rövid idő alatt sikerül megtalálni, de a vihar nem áll el. Kicsit ugyan enyhült, de ez mit sem javít a helyzeten. Lassan, de biztosan haladok, amikor valami megtöri a csendet. A távolból farkasüvöltést hallok.

Mondták már, hogy ilyenkor néhány falca lejjebb húzódik a magasabb hegyekről. De sosem vettem komolyan az ilyen rémtörténeteket. Azért jobb lesz sietni. Megszaporázom ugyan a lépteimet, de ezzel a nehéz szánnal nincs könnyű dolgom. Az a gondolat, hogy esetleg egy farkashorda szimatol utánam, gyorsabb iramra készítenek, s így hamarabb a faluba érek. Tenyeremnek hiába a kötés. Sajnos az így is több ponton felszakadt. A kötést most inkább nem veszem le, így legalább a látványtól megkímélem magam. Az úton végigballagva látom, hogy sokan nem fűtenek, néhol pedig teljes csend honol. Csak néhány szomszédal találkozom, akik szintén fát hordanak, vagy éppen azt aprítják.

Kunyhómból halvány fény szűrődik. A szánt a ház mögé viszem, a tűzifát pedig bepakolom, addig is legalább ott olvad. A feleségem elment szomszédolni. Nem jó ez így. Ilyenkor itthon lenne a helye.

Az állatok ma nem kapnak enni. Nincs minden napra eleségük. A gond az, hogy nekünk sincs mit enni. Ma még valami ételt kell szereznem. Igaz, tegnap se volt rendszeren vacsora, de hát így megy ez mindenhol télvíz idején. Ma vásártartás van, úgyhogy oda mindenképp el kell néznom. A piacra nem tudok sok mindent vinni. Néhány aprópénzért és egy köszörűkőért nem sokat kapni télen. Hacsak a követ el nem sikerül adni.

A vásár zajos hely. Mindenki üvöltözik és igyekszik érvényesíteni akaratát. Éhínséges időszakban, mint például most, gyakoriak a verekedések. A módosabb kereskedők asztalokon, fedett sátrakban árulják portékáikat. Sokan fordulnak meg itt, legtöbbjük a szomszédos falvakból jön át. Ki kocsival, ki lóháton. De az egyszerű ember csak gyalogszerrel.

A kaszakövet tudom, hogy hol lehetne eladni. A vásárszáron áll mindig egy posztósátor. Az itt kereskedő ember szerszámokat árul, és mindig jó pénzt fizet egy-egy élező kőért. Fenőkőből nincs neki, de nem is akar. Szerinte „télen senki sem kaszál”. Hát per-

sze. De nyáron pedig senki sem adja el a kaszakövet. Sokat okoskodik, de nagy nehezen sikerül meggyőzőm. Jól fizetett a fenőkőért, nem gondoltam volna, hogy még ér valamit.

Így most már van valamennyi pénzem. A piac egyetlen böllére elfoglalt ember, sokan zargatják ilyenkor. Ezért érdemes a feleségével beszélni, aki mindig kedves. Tőle veszek most is némi faggyút meg szárított húst. Ezeket lehet ilyenkor olcsón kapni.

Mire hazaérek, már esteledik. Az asszony pedig még mindig nincs otthon. Talán nem is baj. Leteszem, amit hoztam, és elkezdem felválni a fát. Hideg van benn, ezért sietek mihamarább gyújtózt vágni. Viszonylag hamar sikerül begyűjtanom a tűzhelyet, ami gyorsan felfűti a kis szobát. Most már lehet kezdeni enni. Asztalhoz ülök, és lassan kezdem kanalizni a faggyút. Laktató étel ez, az egyszer biztos.

Miután végeztem, gyorsan lefekszem. Kell a pihenés, holnap kemény nap lesz.

Szabó Gábor

3.

Reggel hatkor ébredtem fel. Szépen sütött a nap. A feleségem kész reggelivel fogadott. Úgy tűnt, ez a nap jól indult. Hétre kellett mennem a munkába. Szépen összekészülődtem, majd elindultam dolgozni. Ahogy baktattam az úton, kezdett tönkremenni a napom, mert mindenki megvető, lenéző pillantásokat vetett rám. És hallgathattam, ahogy összesúgnak a hátam mögött. Nagyon rossz érzés volt, hogy így reagálnak az emberek a megjelenésemre, de már kezdtem megszokni, hiszen tíz éve ezt kapom a környezetemtől. Sajnos, az emberek nem tudják, hogy én nem szeretem, és nem is élvezem a munkám. Nem értik, hogy ez is csak egy foglalkozás, nem pedig szórakozás vagy hobbi. Hiszen valakinek hóhérnak is kell lennie.

Mire befejeztem az elmélkedést, már be is értem a budai vár börtönébe. Két segédem, Béla és László már bent is voltak. Megmutatták az aznapi munkatervet. Mára be

volt iktatva két akasztás, egy fejezés, három fullasztás, két kerékbetörés, öt csonkítás és tíz vesszőzés. Megint túl sok munkát kaptunk. Hárman szinte biztos, hogy nem fogjuk tudni elvégezni. Először a vesszőzéseket intéztük el három külön teremben. Én egy vallatást is elvállaltam, ami két órán keresztül tartott. A végére mindent bevallott a gyanúsított. Kiderült, hogy a törököknek kémkedett, ezért még ma felakasztjuk. Ezek után a csonkításokat végeztük el. Mert azt is meg lehetett csinálni a börtönben. Csonkítás – nem szép látvány, ráadásul sokszor meg is hálnak tőle az elítéltek. Amikor készen lettünk, míg mi elmentünk Lászlóval a Duna-partra a három fullasztást elintézni, Béla elvégezte a káposztáspiacon a kerékbetöréseket. A fullasztásokkal gyorsan készen lettünk. Mentünk mi is a piacra a kerékbetörés miatt. Óriási bámészkodó tömeg gyűlt össze. Mintha még soha nem láttak volna ilyet. Nekem kellett volna a kerékbetörést végrehajtanom. Fogtam a kezemből azt az óriási kalapácsot, az egyik ember lába fölé tartva. A tömeg most nem megvetően nézett, nem sutogtak rólam. Kiabáltak: „törd össze a lábát, zúzd szét a csontjait, öld meg!”

De én most valahogy nem tudtam megtenni. Ahogy nézett rám az az ember, szörnyű érzés fogott el. Hirtelen lepergett előttem sok száz ilyen arc. Ledobtam a kalapácsot, odafutottam a lovamhoz, rápattantam, és elkezdtem vágtatni. Még hallottam a tömeg „fújolását”. Hazamentem, otthon a feleségem kérdezgette, miért vagyok ilyen feldúlt, és hogy miért értem haza ilyen korán. Nem mondtam neki semmit, leültem egy székbe, és azon gondolkodtam, vajon miért nem tudtam megtenni azt, amit tíz éve naponta többször is megtettem. Aztán már azon gondolkodtam, hogy tudtam ezt megtenni oly hosszú időn át annyiszor. Rájöttem, hogy igaza volt azoknak az embereknek, akik reggel megvetően néztek rám, és össze-súgtak a hátam mögött.

Egyszer csak erőteljesen dörömböltek az ajtón. A feleségem kinyitotta, három katona jött. Azt mondták, hogy velük kell mennem, és bevittek a várbörtönbe. Oda, ahova reggel még dolgozni mentem. Szerencsére a többi bent lévő rab nem ismert fel. Kérdezgették, hogy miért vagyok bent. Ettől a kérdéstől egy pillanatra megijedtem, azt mondtam nekik, rablásért. Tartottam a büntetéstől, fogalmam sem volt, hogy mi lesz az.

Reggel Béla és László úgy rángattak ki a cellából, mintha sohasem ismertek volna. Pedig én még azt hittem, hogy a barátaim. A büntetésem első része ötven vesszőcsapás volt. Nagyon fájt, soha nem gondoltam volna, hogy ennyire rossz. Újra eszembe jutottak az arcok, a sok száz arc, és hogy most az enyém is olyan lehet. A második büntetésem az volt, hogy száműztek Budáról. A feleségem nem jött velem. Teljesen egyedül maradtam, és földönfutó koldus lett belőlem, nem sok esélyem maradt az újrakezdéshez. Semmihez nem értek, csak a kínzáshoz.

Nyíró Mór

Az első negyedben a Kabaré osztállyal kommunikációórán retorikával foglalkoztunk. A negyed végén a diákoknak egy olyan beszédet kellett írniuk, amely megfelelt a klasszikus retorika szerkesztési szabályainak. Az osztály remekül vette az akadályt, rendkívül jól megírt, élvezetes és szórakoztató beszédek születtek.

A választható feladatok közül az egyik az volt, hogy fejtsék ki a véleményüket az eutanáziával kapcsolatban, érveljenek ellene vagy mellette. A legjobban sikerült beszédek közül álljon itt most néhány. (A többi témában született beszédek a következő számaiban olvashatók.)

Wágner Kriszti

Kedves Barátaim, Hallgatóság!

Még mielőtt belekezdene a témám kifejtésébe, el kell mondanom, hogy ez a beszéd körülbelül az ötödik, amit írtam. Mindig megírtam egyet, újra elolvastam, és rájöttem, hogy nem jó. Szerettem volna egy tökéleteset írni, mert tudtam, hogy nagyon sokan választották ezt a témát, de mindenki az ellenkező oldalról közelíti meg. Azt a célt tűztem ki magam elé, hogy legalább egy embert meggyőzők. Remélem sikerülni fog.

A téma, amiről beszélni fogok, az az eutanázia. Itt megemlíthetném, hogy milyen fontos téma, de ezt mindenki tudja: mindannyian meg fogunk halni, de nem mindegy, hogy hogyan. (Ez is lehetett volna a beszédem bevezető mondata.) Azt sem szeretném elmondani, hogy mi az eutanázia, mert azt is mindenki tudja.

Most rátérek arra, hogy miről fogok beszélni. Először is leszögezem, hogy az eutanázia ellen fogok érvelni.

Hogy miért? Mert az ember nem követhet el gyilkosságot. Minél többet gondolkozom, annál biztosabb vagyok benne, hogy igazam van. Nem nagyon tudok elképzelni olyan szituációt, ahol elfogadhatónak tartom az eutanáziát.

Ez nagyon röhejesen fog hangzani, de az élet ajándék, amit nem szabad csak úgy eldobni. És ez egy olyan ajándék, amiben vannak rossz dolgok, de ezzel együtt is el kell fogadnunk. Lehet, hogy van olyan helyzet, amikor tényleg nem nagyon látszik az értelme az életnek, csak az a probléma, hogy az ember sokszor rosszul ítéli meg a helyzetet, és egy megoldható problémát megoldhatatlannak lát. Ki mondja meg, hogy mikor szabad, és mikor nem eutanáziát elkövetni?

Az egészhez hozzátartozik, hogy az emberek többsége azt mondja, hogy ne kezeljük, ha halálos beteg lesz, de ha már megkapta a betegséget, akkor majdnem mindenki nagyon keményen küzd az életéért, és minden kezelésen részt akar venni. Amerikában az ember nyilatkozhat arról, hogy ha véletlenül balesetet szenved, akkor szeretné-e, hogy újraélesszék. Szerintem ez nagyon nem jó, az előbb elmondottak miatt.

Az eutanáziával kapcsolatos másik probléma, hogy sok esetben csak a család nyomása miatt dönt úgy a beteg, hogy ezt szeretné választani.

Az eutanázia mellett érvelők többsége azzal érvel, hogy képzeljünk el egy öntudatlan embert, akit csak gépek tartanak életben; mennyire rossz lehet neki. DE honnan tudjuk, hogy tényleg nincs semmi emberi gondolata? Azt mindenki tudja, hogy a kómás emberek érzik, ha körülöttük vannak, és hallják, ha beszélnek hozzájuk. A mamám azt mesélte, hogy amikor a nagymamája beteg volt, teljesen megbénult, annyira, hogy enni és beszélni sem

tudott már, de látszott rajta, hogy amikor körülötte volt a családja, és foglalkoztak vele, akkor nagyon boldog volt.

Azzal is érvelnek sokan, hogy miért kell az embernek megalázva meghalnia. Szerintem sokkal megalázóbb, ha valaki eldobja magát az életét – legyen az akármilyen –, mintha valaki legalább küzd azért, hogy meggyógyuljon. És ki garantálja, hogy nem pont az eutanázia elkövetése után lesz a betegség gyógyítható?

Ennyit szerettem volna mondani. Köszönöm a figyelmet!

Csizmás Eszter

Eutanázia vagy nem eutanázia?

Lenni, illetve meddig lenni (élni) – ez itt a kérdés!

Gondolkozzunk el azon, hogy van-e jogunk az eutanáziához, vagyis egy gyógyíthatatlan beteget fájdalommentesen halálba segíthetünk-e vagy sem.

De mit is jelent valójában az, amikor valaki meghal? Az ember megszűnik létezni, a testi funkciói nem töltik be többé a szolgáltatást, mint szervezet, vagyis testi formájában nem él tovább a lény.

Ezzel a témával kapcsolatban rengeteg félelem és kérdés merül fel az emberekben. Legnehezebb feltevéseink ezek közül:

- ◆ Kinek van joga eldönteni, hogy valaki már menthetetlen, gyógyíthatatlan?
- ◆ Van-e joga önkényesen befejezni az életet a betegnek?
- ◆ Hozzá tartozik-e sorsához a végső fájdalom?
- ◆ A beteg számára már csak teher, szenvedés az élet?
- ◆ Gyilkosság-e vagy sem?
- ◆ Milyen indokai lehetnek, hogy ne hagyjunk valakit szenvedni, kínhalált halni?

Ezekre a kérdésekre nagyon nehéz válaszolni.

Egyszerűbb az eset, ha a beteg személy önmagánál van, az állapotára vonatkozó adatokkal, a gyógyulással kapcsolatos lehetőségekkel tisztában van, és szabad elhatározásból dönt úgy, hogy meg akar halni. Ha ilyen esetben nem teszünk eleget a betegnek,

akkor szenvedést okozunk neki, vagyis tovább kínozzuk a földi létben.

Nehezebb a kérdés: vajon az illető személytől meg akar-e szabadulni a család?! Vagy valóban használhatatlanná vált a test? Illetve ha a beteg már nincs öntudatánál, akkor hagyatkozhatunk-e a hozzátartozók kérésére? Honnan tudhatjuk, hogy ez nem valami örökösödési érdek? Viszont, ha az orvos úgy látja, hogy a betegnek jobb a túlvilágon, akkor mi a teendő? Ha megteszi, akkor gyilkosságot követ-e el vagy sem?!

Az emberiség történetében, történelmében a halálos ítéleteket államilag fizetett szakszerű gyilkosok, hóhérok végezték, az eutanázia során azonban a hóhérmunka az orvos feladata lenne. Az orvos az életre esküszik, azaz a betegek gyógyítására tesz fogadalmat.

A fájdalom nélküli halál, a szép halál éppen olyan ritka, mint a fájdalommentes születés, születés, fájdalom nélküli élet. Ezek a testi fájdalmak.

De vannak lelki fájdalmak is, amikről az eutanázia során soha sem beszélnek, pedig életünk során rengeteg lelki fájdalomtól szenvedünk, nemcsak testiről. De mik lehetnek a lelki fájdalmak? Beszélhetünk a tehetetlenségről, kiszolgáltatottságról, kilátástalanságról, örömteli életre való alkalmatlanságról, amikor már terhére vagyunk a társadalomnak és azoknak, akik a legközelebb állnak hozzánk, vagyis szeretteinknek.

Az eutanázia szakértői passzív és aktív eutanáziáról beszélnek. Aktív, ha gyógyszeresen halálba segítünk valakit, passzív, ha nem adjuk meg az élet meghosszabbításához szükséges gyógyszeres segítséget. Egyesek szerint a passzív eutanázia kérdése erkölcsileg még nehezebben tisztázható fogalom.

Európa államaiban, ha az aktív nem is, a passzív eutanázia általában elfogadott, de legalábbis megtűrt eljárás, és így van ez az Egyesült Államokban is, ahol már komoly hagyományokkal rendelkezik az intézmény. Szintén nagy szerepe van itt a „living will” (élni akarás) fogalmának, ami arról szóló nyilatkozat, hogy ha valaki baleset áldozata lesz, vagy más okból kómába esik, esetleg vissza nem fordítható sérülést szenved, előre rendelkezhet arról, hogy kívánja-e, hogy újraélesszék vagy mesterségesen életben tartsák.

Az orvos szent kötelessége a testi és lelki fájdalmak csökkentése. A szándékon múlik az, hogy valaki gyógyít, vagy passzív eutanáziát követ el a fájdalomcsillapítóval. Ha azért adja a fájdalomcsillapítót, hogy a beteg korábban haljon meg, mint a természet rendje diktálná, akkor nem passzívan, hanem aktívan közreműködik a halál bekövetkeztében. Ez az orvosi lelkiismeret kérdése. Az orvosi lelkiismeretet nem lehet pótolni paragrafusokkal, törvényi szabályozással.

Ekkor jön az a kérdés, hogy mikor vagy miért érdemes egy embert életben tartani? Ha van remény arra, hogy meggyógyul, vagyis valamilyen szinten normális életet tud élni. És ha még szellemi képességeinek birtokában van, akkor még be tudja fejezni ügyeit, tehát el tudja készíteni szellemi és testi végrendeletét is. De mi történik akkor, ha már öntudatlan az illető, nincs remény a gyógyulásra, és a test már csak vegetál, akkor miért tartjuk ezt a testet életben?! Úgy gondolom, hogy ez kínzás, és erre csak azt tudom mondani, hogy ez hasonlít a világ egyik legkegyetlenebb találmányához, a Bonsai macskához, mivel itt sem történik

más, mint saját érdekeink miatt tartunk életben egy élőlényt. (Aki nem tudná, a Bonsai macska nem más, mint, hogy beletesznek egy cicát egy átlátszó üvegbe/akváriumba, amiben – mint egy növény – mozdulni sem tud. Egy csövön keresztül kap táplálékot, és egy másik csövön távozik az ürüléke. Ezek a macskák szobadíszek, csak azért vannak, hogy az embereket szórakoztassák.) Természetesen itt nem arra gondolok, hogy egy vegetáló embert életben tartani szórakozás, de egy tehetetlen testet a semmiért gépeken életben tartani, az egyszerűen kínzás.

Ennek ellenére most mi a helyzet? Jobb megoldás hiányában, az eutanáziát ma Magyarországon és másutt a világon is – Hollandia kivételével – a törvény nem engedélyezi, vagyis gyilkosságként bünteti.

De, hát miért nincs választási lehetőség? Valószínűleg azért, mert a visszaélési lehetőségeket még nem tudták kiszűrni. A másik ok világnézeti kérdés, mivel egyes vallások szerint az élet szent dolog, kioltani vétek, még magzati korban sem szabad.

Más kérdés: egy életben való hit, reinkarnáció, vagyis a lélek újjá születik csak egy másik testben. Ha a lélek van, akkor az tovább megy, ebből a szempontból egy könnyörületes halál előny vagy hátrány? Ha innen nézzük, akkor mindenképp előny, mert a test már nem tud tovább létezni, akkor a lelket engedjük szabadon, hogy újra megszülethessen egy új testben, vagy folytathassa útját mindenkinek vallási hite szerint.

Befejezésként még ennyit tennék hozzá: megszületünk, élünk és meghalunk – ez a világ rendje, amióta élet van a Földön. Ebből következik, hogy előbb vagy utóbb mindenki meghal, de nem mindegy, hogy milyen úton távozzunk az élők sorából. Ezért lenne jó, ha minél előbb megadhatnánk mindenkinek a szabad választás lehetőségét ebben a kérdésben is.

Köszönöm a figyelmeteket.

Gere Zsuzsanna

Tisztelt Hallgatóság!

Témám a társadalom egészében hatalmas vitát vált ki. Van-e olyan ember az életben, akinek joga lenne a halálos betegeket megfosztani a további életétől?!

Mikor először olvastam, hallottam az eutanáziáról, úgy gondoltam, hogy nincsen. De amikor jobban belegondoltam, átértékelődött bennem az első gondolatom, véleményem, és rádöbbenett arra, hogy miért is kéne annak az embernek tovább szenvedni. Biztos sokatoknak meghalt már egy közeli hozzátartozója, akinek csak a legkellemesebb, kínoktól mentes halált kívánta. Sokkal megnyugtatóbb, ha az egyén a családtagját nem kínoktól küzdve, hanem szépen csendben látja meghalni. A társadalom többsége viszont még így sem tud az eutanáziával megbarátkozni, és teljes mértékben ellenzi, hogy egyfajta lehetőség legyen az örök nyugalomra jutásra. Belátom, hogy nagyon nehéz bármelyik táborba is tartozni, mivel mégis egy emberi élet minél korábban való elvételéről van szó. Szerintem ha a többség belegondolna, hogy annak a teremtesnek, aki a halálos ágyán fekszik, mi lenne a legjobb, akkor azok az eutanázia mellett döntenének. Nekem az volt a döntő dolog ebben a kérdéskörben, hogy a szerettem szép emlékekkel távozzon az élettől. Sokkal fontosabb volt számomra az ő testi, lelki nyugalma, mint az, hogy én hogyan élem át azt a hatalmas fájdalmat, ami ezzel a folyamattal jár.

Eddig az eutanáziáról csak pozitív dolgokat mondtam el, de mint ahogy azt mindenki tudja, nincs olyan dolog az életben, aminek ne lenne hátulütője is. Az eutanázia csak a hosszabb kínoktól szabadít meg, ami sajnos nem azt jelenti, hogy fájdalomtól mentesen hunyhat el az illető. De mégis kevesebb kellemetlen érzéssel hagyhatja itt örökre a családtagjait.

Van olyan európai ország – Hollandia –, ahol az eutanázia teljesen legálisan működik. Úgy gondolom, hogy ez szinte minden egyes országban van, maximum az emberek nem vesznek, nem akarnak róla tudomást venni. Vannak olyan országok, ahol ezt bűncselekménynek minősítik, például: Magyarországon. Hazánkban az eutanáziára szigorú törvények, rendeletek vannak. Pár évvel ezelőtt a legnagyobb botrányt ezzel a cselekedettel egy ápolónő robbantotta ki, aki több ember életét könnyítette meg ezzel a módszerrel.

Egyes európai országokban kutatást végeztek olyan delikvenszekkel, akik orvosaitól azt kérték, hogy fasszák meg őket a további létért való küzdelmektől. A kutatás fő kérdése az volt, hogy ezek a személyek képesek-e ezt a saját kezükkel megtenni. Van-e annyi akaraterejük, hogy azt a dózist, ami már biztos halált okozna, maguktól bevegyék? A kutatások eredménye meglepő volt, mivel az emberek többsége nem volt képes a gyógyszereket beszedni. A mérés végeredményén érdemes elgondolkodni, de beláthatjuk, hogy az egyének a legtöbb esetben az életüknek saját maguk nem tudnak véget vetni. Véleményem szerint egy orvosnak jóval könnyebb feladata van, mivel ő a nap minden percében fel van készülve arra, hogy a kezei között egy élet örökre eltávozik az élők sorából.

Azt gondolom, hogy az eutanáziát Magyarországon is be lehetne vezetni, természetesen csak a mérések, vizsgálatok után. Viszont sajnos, azaz érzésem, hogy ez a fajta módszer nem igazán működne arra, amire leginkább funkcionál. Sok az olyan hozzátartozó, aki az anyagi javak miatt képes lenne családjá egy tagját „megöletni”. Országunkban el tudnám képzelni, de csak olyan fajta módon, ahogy Hollandiában alkalmazzák. Ez igen egyszerű, mivel mind a betegnek, mind pedig a családnak bele kell egyeznie, és nem elég a páciens orvosának megállapítania a gyógyíthatatlan, súlyos kórt, hanem egy rendkívül képzett orvosi testületnek a diagnózissal egyet kell érteni. Szerintem, így már működne.

Tudom, hogy ez egy nagyon nehéz kérdés. Mindenkinek magának kell eldöntenie, hogy melyik oldalon áll. Viszont tényleg gondoljátok végig, és rájöttök, hogy mennyi érv áll az eutanázia mellett. Remélem, a szöveggel sikerült nektek segítenem a megfelelő vélemény kialakításában.

Köszönöm figyelmeteket!

Kanev Adrienn

Egy be nem adott házi dolgozat

A téma: a valóságsók. A terjedelem két-három oldal – minimum. Hát jó! Nem ártana egy pöttyet tájékozódni, hogy mégiscsak alapozzam valamire ezt a dolgozatot. Na, de miből dolgozzak? Se ezt, se azt nem nézem – vedd meg a bulvársajtó azon példányait, amit olyan papírra nyomnak, amivel még egy jó kis tábortüzet sem lehet begyújtani (nos, az olaj sokat segít, de akkor lőttek a szalonnának)! Ilyesmire viszont nem adok ki pénzt, a könyvtárakban meg nem vagyok hajlandó azzal égetni magam, hogy ilyeneket olvasok. Internet – ha meg lenne az a bizonyos korlátlan hozzáférésem. Majd az órák után. A könyvtárunk bezárt, akkor hol? Gépterem - inkább hagyjuk!

Gőzölgő tyúkhúsleves, rozmaringos csirke rumos lekvárral és gyöngyhagymával, nancslé, kés, villa, olló, papucs, kispárna, puha pokróc, ja és a szemüvegem! Na, akkor lásuk az esti műsort. Kísértés: nem vagyok még tizenennyolc. Megasztár: kiveséztük, és amúgy is kedd van, eljött hát az ideje a „romantikus mesének valós szereplőkkel”.

Nem igazán értem, hogy mi motivál valakit abban, hogy jelentkezzen. Oké, pénz, exhibitionizmus, hírnév, csakazértis, namajdén és társaik. Mire való egy társskereső valóság-show? Komolyan azt hiszi az az egy nő, aki magát a nagy Ő még nagyobb Őjének képzele, hogy a többi huszonnégy lányt lesöpri a színről a két hónap alatt, aztán esküvő, jólét, gyerekek? Mire ezen túlléptem, megfogyatkozott a vacsora a tényéromról, de pont jókor jött a reklám.

Visszaültem a tévé elé, még mindig reklámok. Akár egy egész baromfiudvart is levághattam volna, mire folytatódott az utolsó rész. (Most arra gondolsz, hogy egyetlen rész alapján írtam a házi dolgozatomat? Jól gondold! Úgy érzem, semmiről sem maradtam le, így is mindent és mindenkit „megismerhettem”).

A műsorral továbbra sem tudtam dűlőre jutni: teljesen lehetetlen helyzetekben kell frapáns és természetes párbeszédeket produkálni, hiteles személyiséget előadni, őszinte érzelmeket sugározni kamerák és leselkedő szempárok keresztútjében.

A hölgykoszorúról még nem esett szó. A huszonöt nő kiválasztásának menetéről nem sokat tudok, de nagyon érdekelnének a válogatás szabályai. Az volt az érzésem, hogy ezúttal a test formája volt a legmeghatározóbb kritérium, illetve „a sminkkel lehet javítani az arc apró hibáin” elv. A nagy hibákon a smink sem segített. A természetesség (mint az alapvetően mindenki számára szimpatikus tulajdonság) jóformán minden lányból hiányzik. De legalább a véleményeik megoszlottak a „fiatalemberről”. A Nagy Őt néhányan túl idősnek tartják, mások azonban mint a legszebb korban lévő férfire tekintettek. Kár, hogy e középporral kacsingató hölgyek rajongása süket fülekre talált...

Mint megtudtam, a másik kritikus pont a sportoló-vállalkozó haja volt. Valaki megőrült a hosszú hajért (ki is esett), de a többség a hajváltoztatást javasolta – persze csak a távolból – a férfinak.

Másnap utánanéztem az interneten – jaj, ne tettem volna: minden ott van! Minden a lányokról, minden a hercegekről, a szponzorokról és a randikról. Nos, én is szívesen elutaztam volna Pétervárra, Lisszabonba, Dubairól nem is beszélve. Ehelyett most itt ülök a billentyűzet fölé hajolva, és már azon jár az eszem, honnan szerezzek rózsaszínű pörgőszoknyát...

Ross és Rachel...

Tudjátok... – Jóbarátok, a második évad

A második sorozat tizenötödik részének alcíme szerepel most a címben. Aki már látott egy-két Jóbarátokat, annak biztos van valami fogalma, hogy a két név hogyan kapcsolódik egymáshoz. Szóval igazából a „tudjátok” bár azoknak szól, akik követték az előző részek történéseit, azoknak is sokat mondhat, akiket érdekel ez az összefoglaló. A széria nyitóepizódja pontosan onnan folytatódik, ahol az előző sorozat fináléja véget ért. Illetve Phoebe vár minket a Central Perkben gitárral a kezében, és biztos, ami biztos, elmondja az előző rész tartalmát, sokkal rövidebben és érthetőbben, mint ahogyan én tettem az előző számban. Phoebe monológja és néhány flashback után azonban a reptéren találjuk magunkat, ahol Rachel virággal a kezében várja a Kínából – ahol a kínai kaját csak kajának hívják – érkező Ross-t.

Ross érkezik is. De nem egyedül! Kínában ugyanis összefutott egy régi kedves ismerőssel, Julie-val, akivel nem ragadtak le a kétmondatos nosztalgiázásnál. Rachel tehát úgy tűnik, hoppon marad, mert az elkövetkezendő néhány részben nagyon úgy néz ki, hogy semmi sem állhat boldogságuk útjába. A széria harmadához közelítve azonban Rachel egy picit felönt a garatra, és egy meggondolatlan üzenet miatt Ross számára kiderül, hogy Rachel bizony nem is olyan esélytelen, mint azt Chandler mondta neki. Ezért jön a dilemma, hogy most vajon élete szerelme Rachel vagy Julie, akivel hónapok óta boldogan él. Chandler – aki újra bebizonyítja, hogy nem szabad rá hallgatni – azt javasolja, hogy készítsen listát. A lista végére a választás természetesen Rachelre esik. Azonban a választott szembesül a listával, rájön a hiszti, így tovább kell várnunk közös útjuk kezdetére. Várakozásunk közben újra találkozhatunk Marcellel, feltűnik Julia Roberts és Jean-Claude Van Damme, valamint

Chris Isaak, akinek „Wicked game” című slágere a címadó epizód végén hallható. A tizennegyedik részben előkerül egy régi videó, és a páros végre révbe ér. Az évad második fele már elsősorban nem is róluk szól.

Azért persze az első félév sem csak róluk szól. Phoebéről kiderül, hogy van egy kanadai jégtáncos férje, aki meleg (később kiderül, hogy mégsem), és csak a zöldkártya miatt házasodtak össze. Meghal Mr. Heckles, ami hatalmas veszteség, mert egy hihetetlen szürke színfoltként (alliterációs képzavarunkat hallották) tündökölt a leányok lakása alatt. Ben fent marad egy buszon, Carol és Susanne összeházasodnak.

Az említett címadó epizódban még Tom Selleck is feltűnik, aki az évad végéig Monica apjának barátját és egyben a nála jó húsz évvel fiatalabb lány pasiját alakítja. Joey úgy érzi, hogy elérkezett az idő, hogy egyedül lakjon, így kivesz egy lakást. Chandler pedig új szobatársat talál magának Eddie személyében, aki egy elképesztő pszichopata arc. Matthew Perry az Eddie-vel együtt töltött három részben kiemelkedő alakítást nyújt. Ám Joey-t kiírják a sorozatából, és Eddie-től is jobbnak látják megszabadulni, így minden a régi lesz. Phoebe megtudja, hogy az anyja direkt nem hagyta, hogy végignézze a szomorú filmeket, mielőtt öngyilkos lett, és nagyot csalódik a filmiparban. Chandleréket ki akarják tűni a kávéházból holmi „izomagyú pasik”. Rachel szülei a válás után nemigen bírják egymás jelenlétét, így dupla bulin ünneplik a lány születésnapját. Phoebe bárányművész lesz, pedig megérkezik Charlie Sheen, a matróz, aki még szintén nem volt bárányművész. A fináléban egy újabb esküvőn találjuk magunkat, ahol Berry, akit Rachel faképnél hagyott az oltárnál, éppen Mindie-t, az említett sikertelen esküvő koszorúslányát viszi oltár elé. Richard (Tom Selleck) közli, hogy nem akar több gyereket, mert már öreg hozzá, így Monicával elválnak útjaik. Chandler – bár csak ebben az évadban már kétszer szakított vele – újra összejönni látszik Janice-szel.

A második évad jelentős kérdőjel nélkül végződik. Nem úgy, mint a következő, amelyben minden, ami biztosnak látszott, most megváltozik, szappanoperás módszerekkel, de a megszokott stílusban. A harmadik évad leírása a karácsonyi ban olvasható majd. A hely pedig, melyet az előző számban említettem: „Central Perk”, amely látszólagos értelmetlensége miatt a szigorú cenzúra áldozatává vált. Ennek következtében Central Perk helyett Central Park jelent meg. (Egy új fejezet kezdete; , 2004. október 20.)

Hayo

PÁLYÁZAT

A pályázat célja a csocsó asztal üzemeltetésének kialakítása úgy, hogy – a tanítást nem zavarva – jövedelmezően működjön.

A pályázatnak tartalmaznia kell az asztal működésének helyét, a használat idejét,

valamint az üzemeltetés gyakorlati kivitelezését.

A pályázat leadásának határideje: 2004. november 23.

A pályázatot Lendvai Györgyihez kell eljuttatni.

NÉZŐ-KÉPZŐ FILMES ÖNKÉPZŐKÖR

ELSŐ FÉLÉVI PROGRAMJA:

November 22.

Vitray Tamás:

RANDEVÚ

Vendég: a film rendezője

December 6.

Charlie Chaplin:

ADIKTÁTOR

Francis Ford Coppola:

Január 3.

KERESZTAPA

Január 31.

Szomjas György:

Kopaszkutya

Vendég: a film rendezője

A VETÍTÉSEK 15.30-KOR KEZDŐDNEK AZ A/25-BEN.
A FILMEK UTÁN UZSONNÁZUNK ÉS BESZÉLGETÜNK!

Aranyképek

- A probléma kitetőzik.
- A vers nagy részében búsolog.
- Résztvétlönnyeket nyilvánítottam.
- Eltúlzatlan igazság
- Likviditás = folyékonyág
- Nem jött rá a furfangságra.
- A történet egy kisfiú fiatal koráról szól.
- Teljesen színdiózisban élnek.
- Önkívületlen állapotba kerültem.
- Ezáltal dinamikussá vált az egész mondanivaló.
- Ebből is tükröződik számunkra a civilizáció nélküli világ hiánya.
- Az expresszionizmus eléggé hasonló, sőt mondhatni, hogy majd hogynem (!) egyforma a szürrealizmussal.
- Horatius szeretett élni és életképeket írni.
- A szabadságot helyezi a főtérbe.
- A szonett első négysoros egységének qatrocento (!) a neve, a trecento a szonett utolsó három sora.
- Janus Pannonius annyit akar mondani, hogy a barbár (rongáló) emberek miatt kell barbár dolgokat írnia.
- A petrarcai szonett több novellából álló tulajdonképpen gyűjtemény.
- Janus Pannonius Pannóniának (=Buda) a püspöke volt.
- A reneszánsz korban az újjászületés volt meghatározó.
- A Mount Ventoux egy hegy, ami elég magas volt a reneszánsz korban.
- A petrarcai szonett: a Petrarcában játszott szonett.
- Janus Pannonius Petrarca város püspöke volt.
- A költő a reneszánsz korról teljesen egyetértett.
- A trecento egy háromszólamú zenei mű.
- Galeotto Muzio anonim remeteként Isten (vagy az istenek) nagyságát dicséri.
- (Berzsenyi verse) ímmel-ámmal megfelel a kor elvárásainak.
- A mű megtestesíti a romantikát.
- Már az első sorokban érezni lehet Nathanael indultságát.
- Nathanael kezdi az elméjét elveszíteni.
- Másnap reggel befut a képbe Clara.
- Janka öngyilkos lesz, így lesz vége a házasságuknak.
- 1899: Ady első kötetének kiadása (teljesen vízhangtalan).
- Ady 1906-ban válik köztudottá.
- Léda vitte el Párizsba, ami a Párizs-élményt is kicsíráztatta.
- Babits egy igen nagy személyiség volt, rettentően művelt.
- Az érzelmek dominálnak az első percek-től fogva a regény végső befejezéséig.
- A vevőinket azzal lehet csak motiválni, ha információval látjuk el, személyre szabott szolgáltatást nyújtunk, folyamatos tehén stratégiáját alkalmazva megfejtük a fejlődés tögyeit.

A tartalomból:

Lajos levele.....	2
Emlékeztető az iskolai szabályokról.....	3
A papírgyűjtés eredménye.....	4
Ügyeleti eredmények.....	5
Tisza Kata a kórházban.....	6
Balu emlékezik.....	9
Bogi beszámol.....	10
A Leonardo programról.....	12
Pingpong-eredmények.....	13
Irodalmi házi verseny.....	14
Takács András a továbbtanulásról.....	15
A GamMa képtelen természetrajza.....	20
Kabaré a középkorban.....	22
Szónoklatok az eutanáziáról.....	27
Major Csilla valóságsója.....	31
Hayobarátok.....	32
Filmajánló.....	34
Aranyköpések.....	35

A SZÖVEGMONDÓ VERSENY CSÚSZIK
EGY HETET. Az új időpont:
2004. NOVEMBER 23., kedd, ½ 4.

A VÁLASZTHATÓ MŰVEK TÉMÁJA:
AZ ÉVSZAKOK.
NEVEZNI LEHET BÁRMILYEN
VERSES VAGY PRÓZAI ALKOTÁSSAL,
EGYEDÜL VAGY KALÁKÁBAN,
RECITÁLVA, DALOLVA,
A CAPELLA VAGY HANGSZERES KÍSÉRETTTEL.
VÁRJUK A SZEREPELNI VÁGYÓKAT!

A MŰVÉSZETISMERET-TANÁROK

A fotókat Benkő Dóri, Csoncsi, Major Zoli és Molnár Bálint készítették a Gólyabálon.
Kösz!

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Felelős kiadó: Molnár Lajos
Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit
Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.
e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf
Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében